

De bloedige onlusten te Athene. — De demonstratie van de S. D. A. P. en het N. V. V. — De residentie en het verkeer. — Een roeiwedstrijd, waaraan de brandweer te pas kwam. — De dubbele nederlaag van Nurmi.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

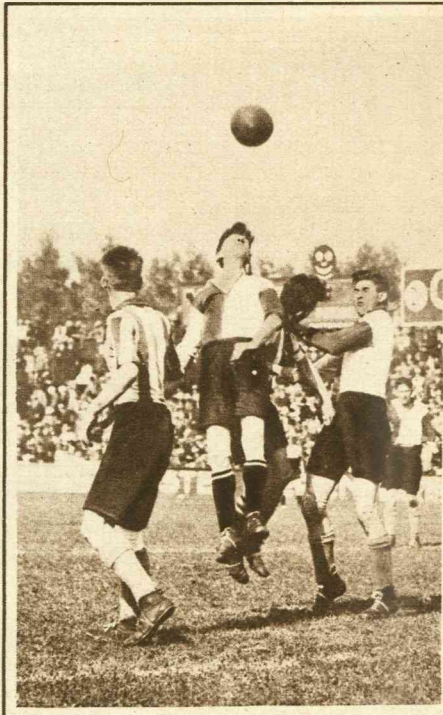
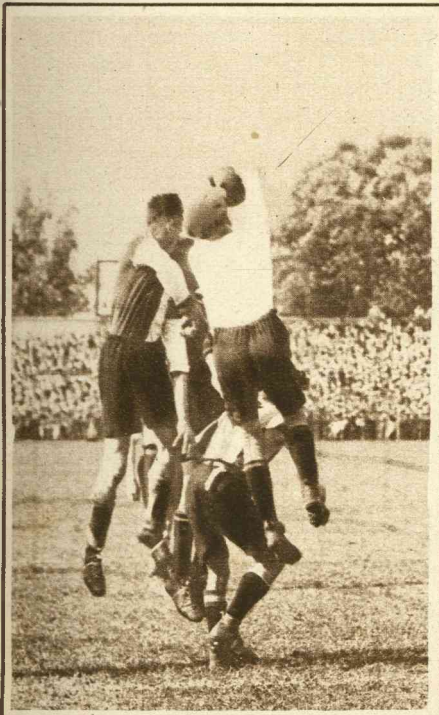
PANORAMA

No. 12 (38) 14DE JAARGANG
22 Sept. 1926

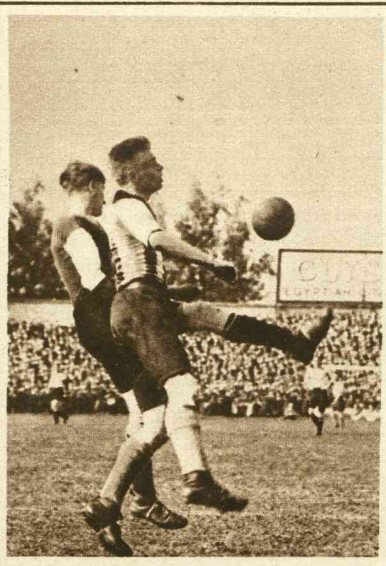
A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 15 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 1.95, Franco per post f 2.20

OM DEN ZILVEREN BAL

Zondag 1.1. had op het Sparta-terrein te Rotterdam de eindwedstrijd plaats om den Zilveren Bal tusschen „Feijenoord” uit Rotterdam en „Willem II” uit Tilburg. Door een 3—2-overwinning op Willem II te behalen, wist Feijenoord voor de eerste maal beslag te leggen op den Beker. — De foto's, door onzen eigen fotograaf genomen, geven, links: een spannend moment voor het doel van Willem II. Midden: Het Feijenoord-elftal. Rechts: voor het doel van Feijenoord.

Een drietal interessante spelmomenten uit den spannenden strijd, die door talrijke toeschouwers werd bijgewoond.

Voor het doel van Willem II.

De doelman van Willem II grijpt net bijtijds in.

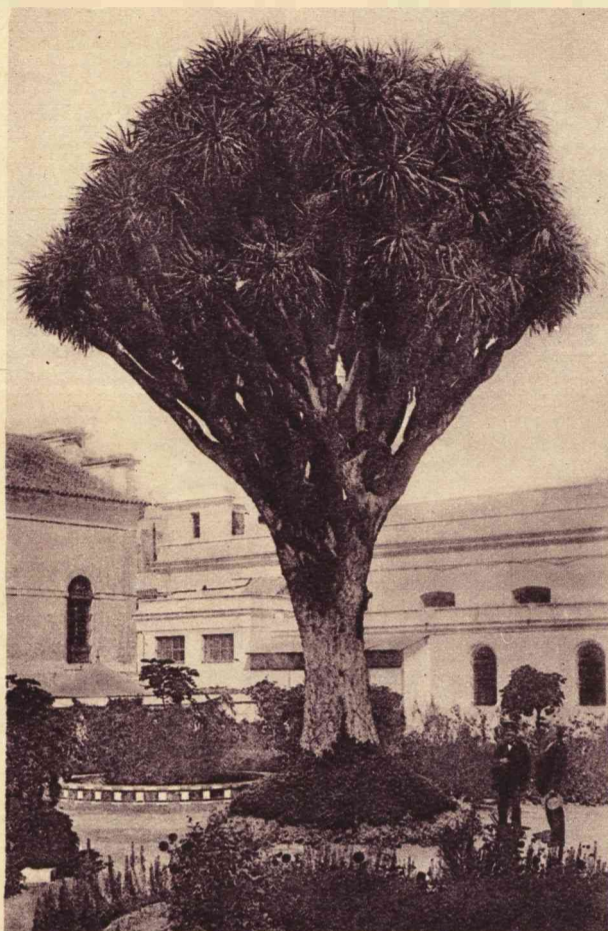
LAND EN VOLK VAN SPANJE

II.

Ferdinand en Isabella zijn er, na 1492, toen zij Grenada veroverden, in geslaagd, de Spaansche eenheid te stichten. Wellicht ware, had de geschiedenis een anderen loop gehad, ook Portugal daarin opgenomen. Dat is niet geschied; Portugal heeft zijn vrijheid behouden. Maar al heeft men Spanje gemaakt tot een koninkrijk, dat sedert één is gebleven, en waar ernstig gevaar voor afscheuring van gedeelten niet bestaat, dit neemt niets weg van het feit, dat er even zoovele Spanjaarden zijn als er zijn deelen in het koninkrijk. Stel den Andalusiër naast den Castiliaan, en gij zult het onderscheid zien. Stel den man of vrouw uit de Asturiën naast den Cataloniër, en gij zult verschil bemerken. Stel den Aragonees naast den Baskiër, die elkander het meest benaderen, en ook daar zal het verschil opvallend zijn. Al deze Spaansche gedeelten hebben ieder naar eigen aard hun Reconquista gestreden; den Moorschen invaller verdreven. Zij hebben het gedaan ieder op hun eigen wijze en dikwerf

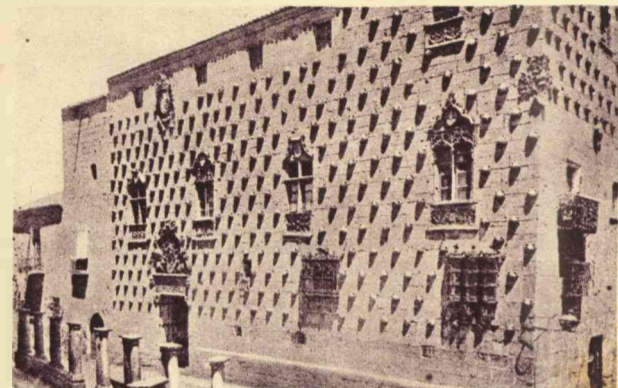

Een der vele mooie binnenhoven in een van Salamanca's kloosters.

Een der boomen in den Botanischen Tuin te Cadiz.

geheel Spanje onder hun scepter brachten. In dat noordelijk gedeelte is een der meest aantrekkelijke plaatsen het oude, vermaarde Burgos. De stad heeft een Kathedraal, gebouwd door denzelfden Juan de Herrera, die voor Philips II het Escuriaal bouwde. De Kathedraal overheerscht geheel de stad, maar somber maakt zij haar niet. Geheel anders dan b.v. Valladolid of Segovia, beiden ook nog ten Noorden van Madrid gelegen; beide ook plaatsen, waar het Hof zich voor en na Philips II veel ophield. Toen de Bisschopszetel, vroeger te Salamanca gevestigd, naar Valladolid werd overgebracht, werd een deel van den glans aan deze oude Universiteitsstad ontnomen. Overigens, men gevoelt de beteekenis van die Universiteit te Salamanca nog in haar leven. Zij is op lange na niet meer wat zij eens was, toen zij met Oxford, Parijs en Bologna tot de grootste Universiteiten der wereld werd gerekend. Maar zij is nog altijd vermaard; Salamanca is — evenals Leon en Oviedo — een juweel van een oud Spaansch plaatsje, en zijn Plaza Mayor, die nog gevels uit de zeventiende en achttiende eeuw in overvloed doet zien, staat bekend als een der mooiste van Spanje.

Een merkwaardig huis in de oude Universiteitsstad Salamanca in Spanje's Noorden.

nog oorlog voerend onder elkander. Want inderdaad, wie de Spaansche geschiedenis kent, weet, dat de zeven eeuwen van Reconquista, die tegen de Mooren waren gericht, waarlijk geen tijdperk van vast aaneengesloten Christelijke samenwerking omvatten. Integendeel, er is over de hoofden van Burgos (Castilië), Saragossa (Aragon) en elders heel wat verhandeld, geïntrigeerd, dat niet ter bevordering van de Reconquista strekte. Vandaar dan ook, dat niet een der historische plaatsen van Spanje hoofdstad is geworden van het rijk, toen dit een eenheid ging vormen, maar dat men bijna in het aardrijkskundig midden van het land zich een nieuwe hoofdstad bouwde. Slechts enkele mijlen van Madrid verwijderd ligt het klooster, dat bekend is als te zijn het juiste middenpunt van geheel Spanje.

Op de hoogvlakte, door weinig weelderige natuur omgeven, ligt Madrid. De stad heeft, in tegenstelling met tal van belangrijke Spaansche plaatsen, geen of bijna geen geschiedenis. Reeds tijdens de Mooren was hier een versterkte plaats, die zich langzaam uitbreidde, maar b.v. tegenover Burgos of Valladolid geen beteekenis had. Totdat Philips II, uit onze geschiedenis zoo welbekend, haar tot hoofdstad verhief, juist omdat zij geen adel, geen patriciërstand kende, in staat de macht van de Kroon te weerstreven en haar glans te verminderen. Te Madrid hebben de Bourbons hun prachtig, reusachtig paleis met tuinen langs de Manzenares — die een rivier heet, maar een sloot is — gebouwd; op de plaats van het vroeger zoo eenvoudige kerkje, aan de Heilige Maagd gewijd, komt een schitterende Kathedraal te verrijzen; het Prado-Museum bezit een schilderijen-collectie, die tot de beste van Europa behoort. Madrid heeft zich in den loop der eeuwen ontwikkeld tot een mooie, groote stad, waar de ruime pleinen en de breede straten elkander opvolgen; waar van den vroegen ochtend af tot den laten avond opgewekt verkeer heerscht. De Puerta del Sol, aan welk plein het Regeeringsgebouw is gelegen, is het middenpunt van het Madrilleensche leven, in figuurlijken en werkelijken zin, en aangezien Madrid het middenpunt van Spanje is, is de Puerta del Sol dus ook vrijwel het middenpunt van geheel het land. De draden van het politieke, het economische, het sociale, het

intellectuele leven van Spanje komen in Madrid samen. De Koning woont er het grootste deel van het jaar, en verhuist des zomers, wanneer de hitte niet wel te harden is, naar de bekoorlijke badplaats San Sebastiaan vlak nabij de Fransche grens. Negen maanden winter en drie maanden hel, dat is een oud Castiliaansch spreekwoord, dat nog immer van toepassing is. Voor den toerist is er dan wellicht ook geen moeilijker probleem op te lossen dan dat, op welk tijdstip hij Spanje zal bezoeken!

In het Noorden ligt dat gedeelte van het land, door de

De Puerta del Sol te Madrid, het middenpunt van het Spaansche leven, met ter linkerzijde het groote regeeringsgebouw, waar Primo de Rivera zetelt.

Asturiën gevormd. Het is waarlijk geen onaantrekkelijk deel. Daar heeft men Spanje's groote havens: Santander, Bilbao, Vigo, La Corona en andere, alle natuurlijke havens, gevormd door dit deel van den Atlantischen Oceaan. Daar heeft men ook het reeds genoemde San Sebastiaan, half badplaats, half stad, terecht een groote vermaardheid genietend. Noord-Spanje bevatte vroeger gedeeltelijk het koninkrijk Leon, gedeeltelijk het oude Castilië, die beide vereenigd werden, lang voordat Isabella en Ferdinand

En dat wil wat zeggen. Want, indien men één ding in Spanje leert waardeeren, is het het oude. Het onuitwischaar oude, het spreekt tot ons in de oude gedeelten van Valladolid of Segovia; het spreekt tot ons in Salamanca, ook al liet men ons de prachtige Romeinsche brug, die er is, niet zien; het spreekt tot ons in het eveneens ietwat sombere en onherbergzame Estremadura, waarvan Badajoz, in welks nabijheid een pracht oud-Romeinsch waterwerk is, wel een der centra is. Het spreekt echter in het bijzonder tot ons, indien wij het Zuiden even terzijde laten, in Toledo, vlak nabij Madrid gelegen. Toledo is de stad van het edelst staal; daar werkten de beroemdste zwaardvegers en wapenvervaardigers. Nog altijd heeft Toledo iets van zijn oude roem behouden, maar van zijn oude grootheid is er niet veel meer. Toledo ligt voor driekwart door den Taag omgeven, min of meer als een versterking; er is iets, wat haar, met haar oude wallen en poorten, doet gelijken op Carcassone, dat zoo tekenend ligt aan den voet der Pyreënen. Eens, onder de Mooren, leefden in Toledo een 200.000 inwoners; als er nu nog één tiende deel is, is het veel. Toledo bleef bloeien, ook nadat de Spanjaarden er waren binnengetrokken, maar Philips II, even ijverig als onverstandig, ontnam hun hun Arabische taal. Toen is het verval van Toledo begonnen.

Aan den anderen kant van Madrid is Aranjuez, en weer elders is het Escuriaal. Al het licht, de zonnewarmte, die Aranjuez, waar de ongelukkige Don Carlos zijn gelukkigste dagen doorbracht, schijnt uit te stralen, wordt gedempt, reeds dadelijk wanneer men dat sombere Escuriaal-gebouw ziet. Philips II heeft het laten bouwen; het is in gedeeltelijk klooster-, gedeeltelijk paleisstijl opgetrokken. Hier zijn de praalgraven der Spaansche koningen; hier is de werkkamer, waar Philips II een groot deel van zijn tijd doorbracht; hier zijn de vertrekken, van waar uit hij meende zijn onmetelijk Rijk te kunnen besturen. Het Escuriaal heet naar het dorpje van dien naam, aan den voet van het groote gebouw gelegen. Het oude gedeelte is onaanzienlijk; het nieuwe strekt aan Madrid tot zomerontspanning, die volgaarne wordt gebruikt.

Maar, al is het een aardig plaatsje, het vroolijke, luchtige,

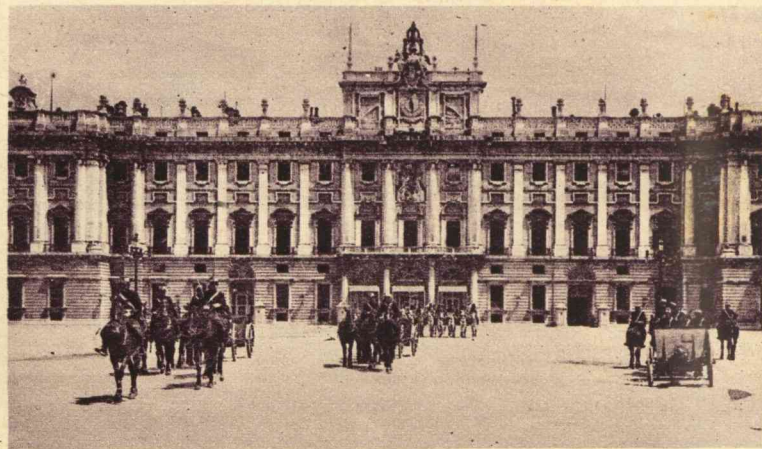

Links:

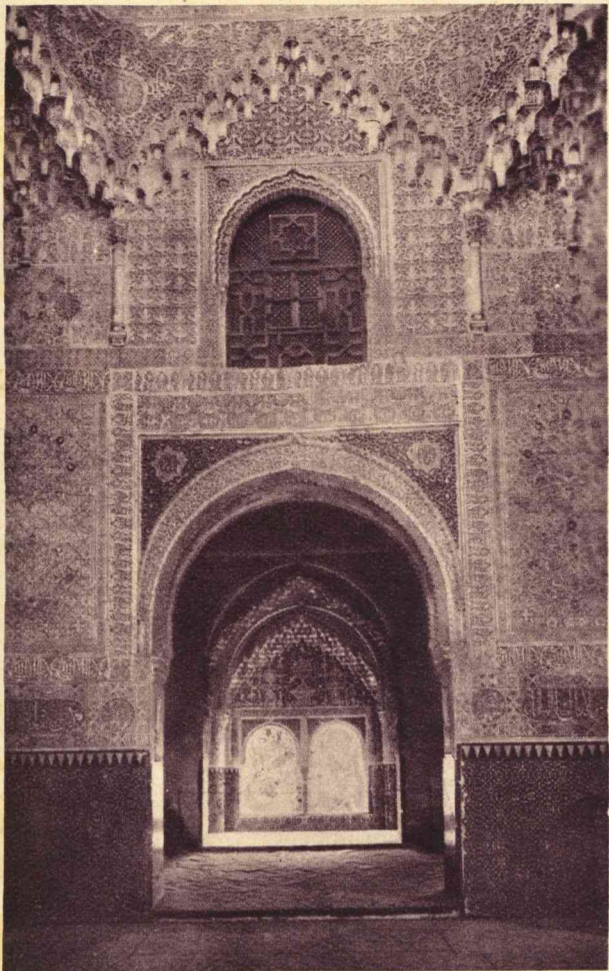
Het beroemde paleis der Spaansche koningen te Madrid, dat in den loop der achttiende eeuw werd gebouwd.

Rechts:

De aflossing van de wacht voor het Koninklijk Paleis te Madrid. Zooals men ziet, is de wacht hier zelfs van geschut voorzien.

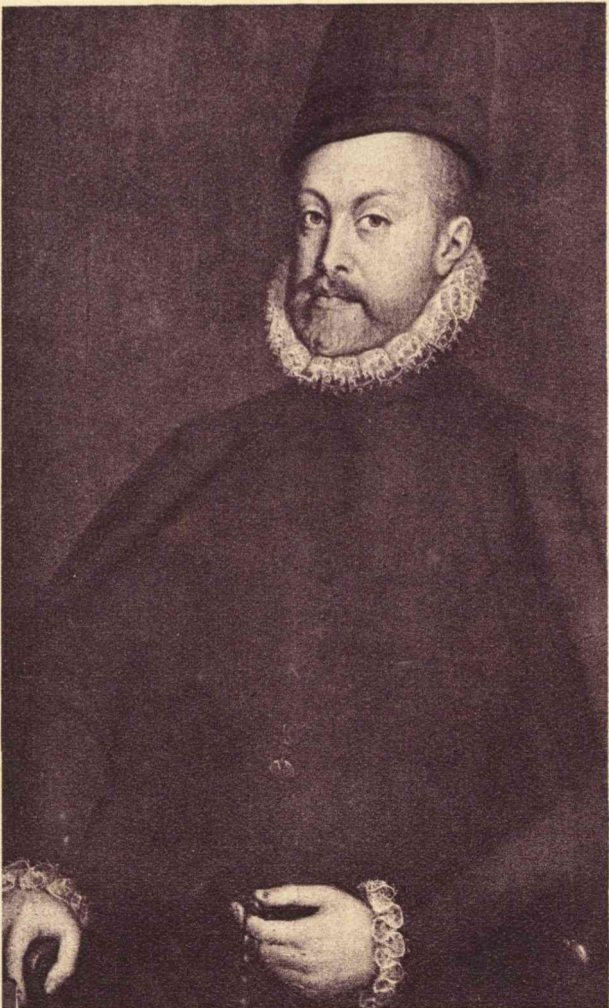

aantrekkelijk lichtzinnige, dat men in Spanje zoekt, men vindt het daar niet. Neen, dan moet men met den spoorweg, die goed, maar langzaam is, zuidelijker gaan. Naar Andalusië. Eerst naar Cordova, dan naar Sevilla en Cadiz, en ten slotte naar Grenada. De laatste stad bezoekt men, wellicht om een uitstapje te maken naar de onvergankelijk mooie Sierra Nevada, maar vooral om het Alhambra, het beroemde Moorsche paleis, met zijn Leeuwenhof, zijn zaal der beide zusters, zijn zaal ter ontvangst van gezanten, zijn groote tuinen, zijn afzonderlijk zomerpaleis te bezoeken. De Moorsche vorsten, die in Grenada heerschten, hebben het Alhambra laten bouwen in de jaren, dat eigenlijk de Moorsche macht

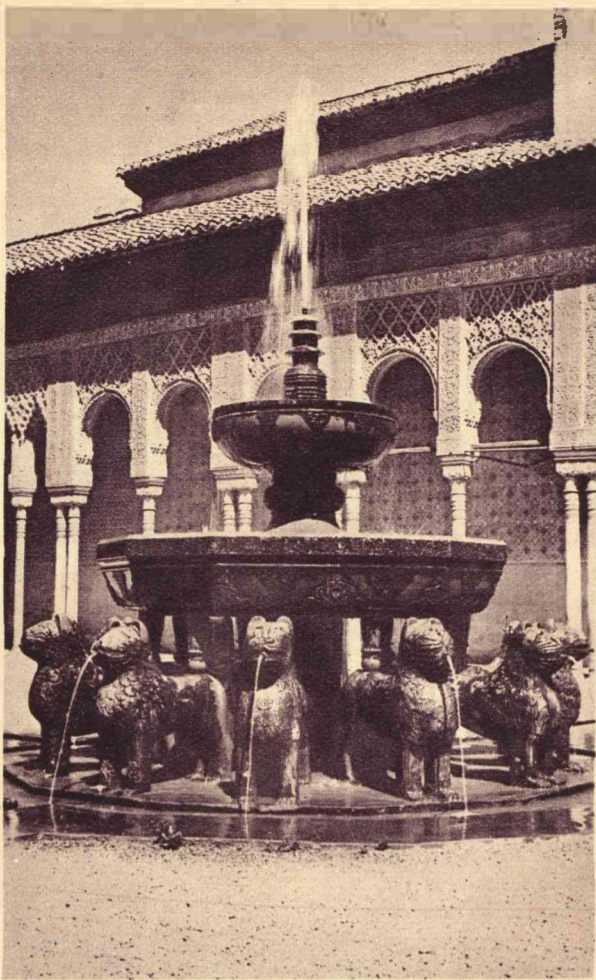

Een kijkje in de Zaal der Gezanten in het Alhambra te Grenada, waarbij het ragfijne decoratiewerk uitnemend uitkomt.

reeds op haar retour was. Karel V, die het Alhambra bezocht, riep uit, dat wel ongelukkig de Vorst moest zijn, die zulke schatten van bouwkunst moest verlaten. Wellicht hadden de Franschen in den aanvang der negentiende eeuw 't Alhambra geheel vernietigd, had niet een Spaansch soldaat de lont doorgesneden, welke uitwerking het gebouw reeds bedreigde. Moorsche bouwkunst is er in niet mindere mate in Cordova, waar men juist in de Kathedraal den Moorschen stijl terugvindt. Cordova trouwens werd geregeerd door een der meest kunstzinnige Moorsche dynastieën. Cadiz is een

Een schilderij uit het Prado: een portret van Philips II op lateren leeftijd, geschilderd door Pantoja.

De fontein in den zgn. Leeuwenhof in het Alhambra te Grenada.

levendige havenplaats, eigenlijk geheel op een eiland gelegen, dat slechts door een smalle landtong met het overige Spanje wordt verbonden. Maar Sevilla is, als geheel genomen, het mooist, laat den mooisten indruk achter. Niettegenstaande de stad vrij dicht opeen is gebouwd, gevoelt men er nergens eenige gedruktheid. Neen, integendeel, de tuinen, in het overige Spanje zeldzaam, schijnen er elkander af te wisselen, en de menigte, die zich in de nauwe centrale stads gedeelten beweegt, is nooit hinderlijk, nooit lawaaiig, maar opgewekt, vroolijk, vol tintelenden levenslust. Men noemt Sevilla, welks handel dien van Cadiz afbreuk begint te doen, het eeuwig lachende, en zeker niet ten on-

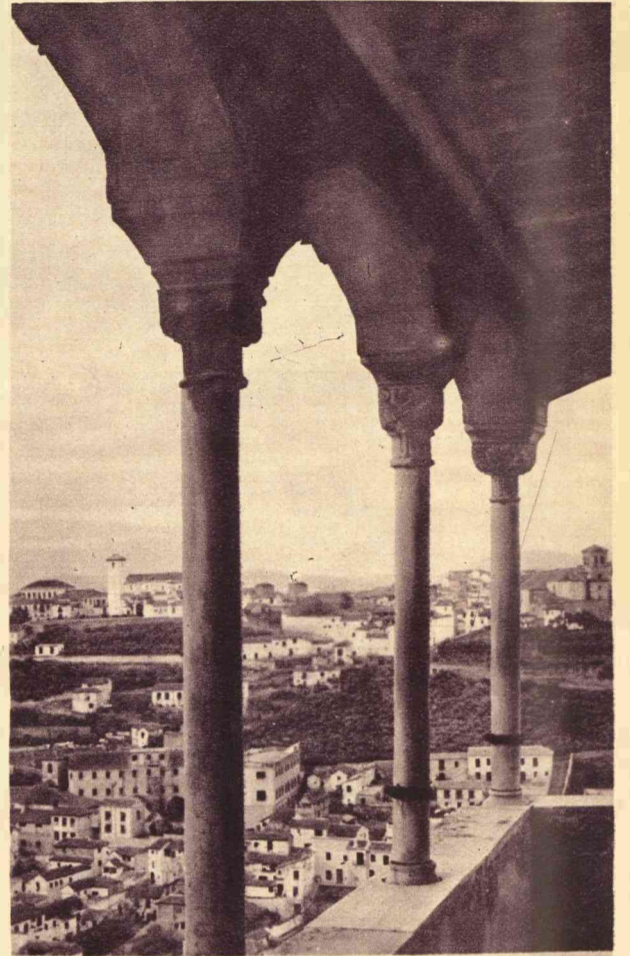
Het Prado, het beroemde schilderijmuseum te Madrid, een der grootste, zoo niet het grootste van geheel de wereld.

rechte. Maar wie er aan den ingang der sigarettenfabrieken de Carmens gaat zoeken, komt bedrogen uit!

Van Cadiz tot Gibraltar en verder loopt de Spaansche kust als het ware evenwijdig met die van Afrika. Van uit Algecyras, bekend om de conferentie van 1906, kan men met het bloote oog de witte huizen van Ceuta zien! Aan de Middellandsche Zeekust zijn Murcia, Valencia, Carthage, om er slechts enkele te noemen, even zoovele welvarende, mooi gelegen havenplaatsen, van welke het van uit zee schijnt, dat men met kwistige hand de witte huizen en de omringende tuinen op de heuvelen heeft geworpen. Maar aan de kust van Catalonië is Barcelona, ook al dateerende van eeuwen her, schoon het een geheel moderne stad is met moderne haveninrichting, toch onbetwist koningin. Wie de zoo schilderachtige Balearen-eilanden, door den bekenden Spaanschen schrijver Ibañez nader tot ons gebracht, wil leeren kennen, kan zich het best van Barcelona naar daar begeven. Wie Catalonië in al zijn eigenaardigheden wil bestudeeren, doet dat het best in Barcelona. Want, het moet gezegd, er is een bijzonder verschil tusschen den gemiddelden Spanjaard en den Cataloniër. De landbouwer in Catalonië nadert, wat energie en uithoudingsvermogen aangaat, dien van noordelijk Europa; hij heeft dan ook aan de rotsen weten te ontwingen wat den overigen Spanjaard niet is gelukt. In Barcelona bloeien handel en verkeer gelijk in het overige Spanje niet het geval is. Wie aan Catalonië wel eens neigingen tot afscheiding verwijt; wie in Barcelona een opzettelijk revolutionnaire stad ziet, die aan elke Spaansche regering den voet dwars zet, behandelt de Cataloniërs met hun vooruitstrevende beginselen toch niet geheel billijk. Barcelona is in zooverre weer een echt Spaansche stad, dat het leven ook op de straten er laat des avonds begint. Rekenen wij middernacht een uur, waarop men zich te bed behoort te begeven, voor Spanje in het algemeen, maar voor Barcelona

in het bijzonder, geldt dat geenszins. Integendeel. Natuurlijk niet in alle tijden des jaars, maar gedurende een groot gedeelte van het jaar leeft men er omstreeks dien tijd op.

Barcelona is wat men mag noemen een mooie stad, met prachtige gezichten op de Middellandsche Zee. Van uit Barcelona gaat de tocht, die overigens heel wat tijd in beslag neemt, naar het beroemde klooster Monserrat, het tehuis van de Graalridders, gelijk de sage het ons vertelt. Het gebergte boven en om Barcelona is wild en woest, gelijk geheel het bergland van Spanje. Aragon kijkt als het ware op de laagvlakten van Catalonië neer, en ziet zich in vruchtbaarheid en zoodoende welvaart heel wat de mindere.

Een blik uit een der galerijen van het Alhambra te Grenada.

Het bovenstaande bevat slechts iets van het vele, dat op een reis door Spanje, zij het ook van vluchtigen aard, te genieten valt. Om niet te spreken van de tal van volkstooneeltjes, die men er gemakkelijk kan gadeslaan; om niet te spreken van de stierengevechten, die elken Zondag in de arena, waarover zelfs het kleinste plaatsje beschikt, worden gehouden. Om niet te spreken van geheel die eigenaardige Spaansche samenleving zelve, die zich dag aan dag met vernieuwde kracht aan U opdringt en U wellicht niet altijd tot bewondering, maar wel tot charme en erkennen van charme brengt!

Een der vele schatten van het Prado: het portret van Karel V, geschilderd door Titiaan.

DE BOA-CONSTRUCTOR

Er zijn van die schrijvers, die er vermaak in vinden, de meest dwaze en vreesaanjagende situaties te bedenken om die in den vorm van beangstigende verhalen aan hun lezers voor te zetten. Die verhalen kunnen in hun griezeligheid soms zeer spannend zijn, doch daar ze op fantasie berusten, zal de lezer onwillekeurig bij het verdergaan twijfel aan de waarheid, ja, aan de waarschijnlijkheid bij zich voelen opkomen, en zodoend niet bevredigd zijn. Overdrijving, vooral op het stuk van verbeelding, schaadt. Het verhaal, dat hier volgt, is echter woord voor woord waar. De schrijver heeft het letterlijk zoo opgeteekend uit de bekende, zuiver wetenschappelijke Commentaren op de Psychologie van den Angst en Aanverwante Zielstoestanden van Dr. Anne Redo, waarvan een exemplaar in de bibliotheek van het British Museum te Londen te vinden is.

De jonge student Archibald Crym van Oxford was in een zijner vacaties te logeeren gevraagd door zijn oom van moederszijde, den wereldvermaarden Dr. Everard Hunt, den directeur van de reptielenverzameling van Chicago, een geleerde van universeelen roem, die zich met niets dan de bestudeering van slangen en verwante dieren bezighield. Dr. Hunt woonde aan het instituut, zijn kamers en de laboratoria en observatie-bassins, galerijen en hokken liepen ineen, en dien eersten dag van zijn bezoek had de geleerde zijn neef rondgeleid tusschen zijn verschrikkelijke pensionnaires en hem allerlei omtrent hun leven en gewoonten verhaald. De jonge Archibald had zich in hooge mate voor dit alles geïnteresseerd en zijn oom om studieboeken over die materie gevraagd, want als hij eenmaal belangstelling voor een onderwerp had opgevat, wilde hij er ook grondige kennis van hebben. Hij was met zulk een boek dien avond naar zijn slaapkamer gegaan, en lag er nu in te lezen op zijn bed. Het boek handelde meer speciaal over de biogeerende kracht van den blik der verschillende slangensoorten.

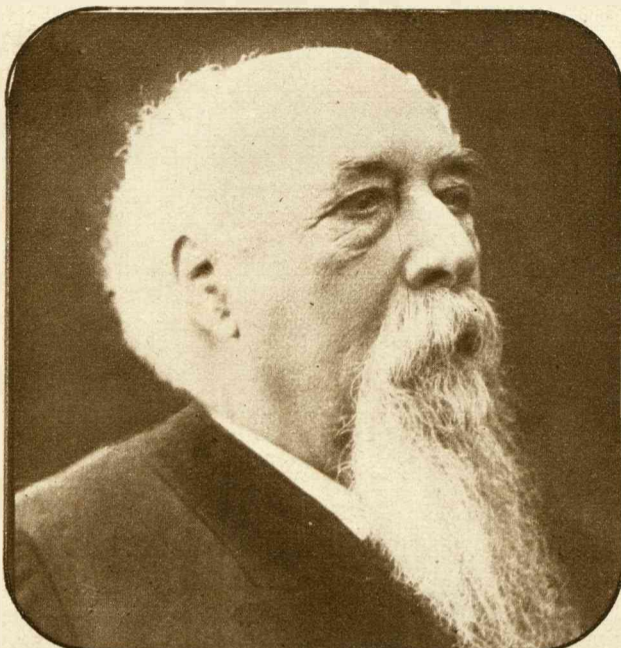
Toen hij op een oogenblik de oogen van het boek ophief om over het gelezene na te denken, viel hem plotseling iets vreemds in de kamer op. In de schaduw van zijn bed bespeurde hij een tweetal kleine lichtpunten, op ongeveer twee duim afstand van elkaar. Het leken twee koppen van draadnagels, die juist door het lamplicht werden beschenen. Hij nam zijn boek weer ter hand en vervolgde de lezing. Maar al heel spoedig liet hij het boek weer zakken en keek . . . De twee lichtjes waren daar nog steeds op dezelfde plek. Ze schenen hem nu helderder toe dan daareven, en, wat hij daarstraks niet bemerkte had, ze hadden een groenen glans. Nogeens nauwkeuriger kijkend, viel het hem op, dat ze ook een weinig, misschien niet meer dan eenige centimeters, dichterbij gekomen waren. Maar hij hield het voor verbeelding nog altijd, nam zijn boek weer op en las verder. Wanneer hij kort daarop weer het boek even wilde neerleggen om over wat hij daar juist gelezen had na te denken, viel het door een onhandige beweging op den grond, en hij bukte zich om het dadelijk op te rapen. Doch wat hij, dichtbij den grond gebogen, nu ontwaarde, was zoo ontzettend, dat er een snik van angst uit zijn keel brak. Naast zijn bed, ter hoogte van het voeteneind, lag een geweldige boa-constructor, rustend op de kronkels van het achterlijf, het bovenlichaam stond eenigszins op en was naar voren gericht als tot een aanval. Duidelijk zag hij den opengesperden muil en het afgrijselijke voorhoofd, waarin de oogen glommen met een vreeslijken glans. Die oogen waren de twee lichtpunten, die hij daareven voor spijkerkoppen had aangezien. . . . En die oogen waren star en vreeselijk op de zijne gericht.

Ademloos poogde hij op te rijzen uit zijn liggende houding, daarbij aldoor het dreigend monster in het oog houdend. Na eenige mislukte pogingen slaagde hij ten slotte daarin, en daar zat hij rechtop in bed, sidderend over al zijn ledematen. Nog had de slang zich niet verroerd. Nu poogde Archibald een van zijn voeten op den grond te brengen. Heel voorzichtig boog hij de knie, die trilde. Langzaam zonk de voet naar den vloer. Nu deed hij ook hetzelfde met het andere been, en als beide voeten op den grond rustten, poogde hij ook het lichaam op te richten. In den hoek van de kamer, op eenige meters afstand, was het schelkoord. Als hij dat bereiken kon, was hij gered. Tot aan de deur te komen, daar was geen denken aan. Het ondiep lag juist tusschen

hem en de deur, en leek zich wel met opzet daar neergelegd te hebben om hem de vlucht onmogelijk te maken. Met moeite richtte de jongeman zich op, maar nauwelijks was hij daarin geslaagd, of hij zonk weer achterover op zijn bed terug; zijn beenen beefden te erg om hem te kunnen dragen. Verdwaasd van angst bleef hij daar nu in die half zittende, half liggende houding, de oogen als dol starend naar het monster. En vol ontzetting bemerkte hij nu, dat wat hij daareven had gehoopt, ook onmogelijk was: nooit zou hij langs het dier kunnen heenkomen om de schel te bereiken. . . .

Hij hield de oogen krampachtig op het monster gevestigd. Het lag nog in dezelfde houding, maar er was zoo mogelijk nog iets dreigenders aan de geheele verschijning gekomen gedurende de laatste seconden. En de oogen . . . Die oogen waren nog veel vreeslijker geworden. Als elektrische vonken waren die. Het vuur leek eruit te spatten.

Archibald's gezicht was nu aschgrauw. Met een ruk sprong hij op . . . Doch zijn beenen droegen hem al niet meer. Slap viel hij wederom op het bed terug. En als een waanzinnige staarde hij in de oogen van de slang, die nu wel zonnen geleken: ze waren omgeven door helsche cirkels van veel-

Mr. S. J. Graaf van Limburg Stirum

Te Arnhem is op 94-jarigen leeftijd overleden Mr. S. J. Graaf van Limburg Stirum, Jagermeester en Kamerheer in buitengewonen dienst van H. M. de Koningin.

kleurig licht, en die cirkels leken meer en meer uit te zetten; het lichaam zag hij niet meer door dien vreeslijken gloed dier oogen, welke aldoor groter werden, groter en groter . . . Tot ze zijn gezicht genaderd waren. Hij hoorde een dof geroffel, hoe langer hoe luider, of er een leger van mannen op trommels sloeg, en uit de verte nader en nader kwam. En twee vurige heete regenbogen bewogen zich zwaaiend en slingerend vlak voor zijn gespalte oogen. Daar schoten de regenbogen plotseling omlaag als verdwenen ze diep onder den grond. Dan kwamen ze eensklaps weer opzetten en rezen hoog, hoog boven hem uit. Hij voelde een geweldigen stomp op zijn borst en zijn gezicht tegelijk, en een hitte verteerde zijn lichaam of hij in lichte laaie stond. Met een schier bovenmenselijke inspanning schoot hij nu overeind, en zonder dat zijn slappe als levenlooze beenen hem ook maar een oogwenk staande hielden, viel hij met een bons op den vloer. Hij lag nu met het gelaat recht tegenover de slang. Zijn lichaam bewoog met stuipachtige sidderingen. Uit zijn vaalgroen gezicht pulden de oogen. Hij leek naar het schrikkelijk monster toe te kruipen, en zette de ellebogen een ondeelbaar oogenblik op, erop voortschuivend, doch hij kon deze beweging niet meer volvoeren: de armen zakten slap op den vloer . . . En toen viel ook zijn hoofd met een smak . . .

Dr. Hunt, die in zijn aangrenzende slaapkamer had zitten studeeren, had den bons van het vallende lichaam gehoord, en kwam ijlings toelopen. Hij vond zijn neef in zwijm op den vloer. Verschrikt boog hij zich over hem, en om beter bij hem te kunnen komen, schopte hij een opgezette boa-constructor, die er dicht bijlag, terzijde.

Dandoeren.

Redacteur K. C. de Jonge, v. Woustraat 112^{II}, Amsterdam.

Alle mededeelingen, deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

Correspondentie.

A. v. D. te Breda. Natuurlijk mag het gevraagde Aas afgetroefd worden, anders is dit altijd een vrije slag.

- Auteursoplossing probleem No. 107.
- 1e Slag A H. 6, B H. B., C H. 7, D H. 9;
 - 2e „ B S. A., C H. 8, D S. V., A S. B.;
 - 3e „ C K. H., D R. A., A K. 9, B H. H.;
 - 4e „ B S. H., C H. 10, D R. H., A S. 8;
 - 5e „ C K. 10, D R. V., A K. 8, B H. A.;
 - 6e „ B K. V., C R. B., B R. 10, A K. 7;
 - 7e „ B K. B., C S. 10, D R. 8, A K. A.;

- Auteursoplossing probleem No. 108.
- 1e Slag A S. 9, B H. 7, C H. A., D S. H.;
 - 2e „ C S. V., D S. B., A S. 8, B H. 6;
 - 3e „ B K. A., C K. H., D H. 10, A H. 9 gedwongen;
 - 4e „ A H. 8, B K. V., C H. V., D H. H.;
 - 5e „ D R. B., A R. 8, B R. 10, C R. H.;
 - 6e „ C R. 9, D H. B., A R. 10, B K. 10;
 - 7e „ D R. A., A R. 7, B K. 9, C K. B.;
 - 8e „ D K. 7, A K. 8, B S. 10, C S. 7.

- Auteursoplossing probleem No. 109.
- 1e Slag A H. 8, B H. 9, C H. 7, D H. B.;
 - 2e „ D K. A., A K. H., B H. 10, C H. H.;
 - 3e „ C K. B., D R. A., A K. 9, B H. A.;
 - 4e „ B R. B., C R. V., D R. 9, A R. 10;
 - 5e „ C K. 10, D R. H., A K. 7, B H. 6;
 - 6e „ B K. 8, C S. B., D S. A., A K. V.

PROBLEEM No. 115.

Ingezonden door den heer P. C. Ouwehand, Papendrecht. Misère Ouvrte Impériale (praatje).

A	B
Harten 6, 9, 10.	Harten Heer.
Ruiten 7, 9.	Ruiten 10, Vrouw, Heer.
Klaveren 7.	Klaveren 9, Vrouw.
Schoppen 7, 8.	Schoppen Vrouw, Heer.
C	D

Harten 7, Boer, Vrouw, Aas.	Harten 8.
Ruiten 8.	Ruiten Boer.
Klaveren 10, Boer, Heer.	Klaveren 8, Aas.
	Schoppen 9, 10, Boer, Aas.

Troef: Klaveren. Kijkaart: Ruiten Aas.

A speelt Klaveren 7 en 9

PROBLEEM No. 116.

Voorgekomen op een speelavond. Misère Ouvrte Impériale (praatje).

A	B
Harten 6, 7, 8, 9, 10.	Harten Boer, Vrouw.
Klaveren 7, 10, Boer.	Ruiten 8, Aas.
	Schoppen 7, 8, 10, Boer.
C	D

Harten Heer.	Harten Aas.
Ruiten 7, 9, Boer.	Ruiten 10, Vrouw, Heer.
Klaveren Vrouw, 9.	Klaveren 8, Heer, Aas.
Schoppen 9, Vrouw.	Schoppen Heer.

Troef: Ruiten. Kijkaart: Schoppen Aas.

A speelt Harten 10 en 9

PROBLEEM No. 117.

Voorgekomen op een speelavond. Misère Ouvrte Impériale (praatje).

A	B
Harten 6.	Harten 7, 9, Boer.
Ruiten 7, 9, Vrouw.	Ruiten 8.
Klaveren 7, 8, 9.	Klaveren Heer.
Schoppen 10.	Schoppen Vrouw, Heer, Aas.
C	D

Harten 8, 10, Heer, Aas.	Harten Vrouw.
Klaveren Boer, Aas.	Ruiten 10, Boer, Heer.
Schoppen 7, 9.	Klaveren 10, Vrouw.
	Schoppen 8, Boer.

Troef: Schoppen. Kijkaart: Ruiten Aas.

A speelt Schoppen 10 en 9

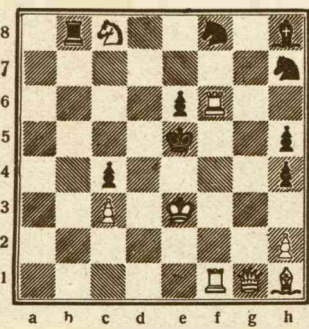
Volgorde der spelers B C D A

Oplossingen kunnen binnen 4 weken ingezonden worden aan het adres van den redacteur dezer rubriek.

Schaken.

PROBLEEM No. 96.

Auteur: A. Ellerman, te Buenos Aires.

Wit begint en geeft in 2 zetten mat.

Stand: Wit (8) Ke 3, Dg 1, Tf 6, Tf 1, Lh 1, Pc 8, pi. c3, h 2. Zwart (9) Ke 5, Tb 8, Lh 8, Pf 8, Ph 7, pi. c4, e 6, h 4, h 5.

Oplossing probleem No. 90 (L. Vetesnik): 1. D d 1 — e 2!

Een gecompliceerde driezetting, met niet voor de hand liggenden sleutelzet. Ook 1. D d 1 — f 1 gaat in tal van gevallen op.

Oplossing probleem No. 91 (K. Baijer): 1. La 2 — d 5!

Heel wat gemakkelijker dan zijn voorganger!

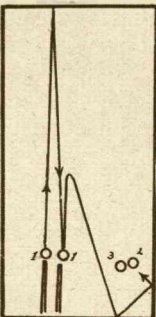
Correspondentieadres: P. van 't Veer, Valkenboschkade 211, Den Haag.

Biljarten.

FANTASIE-SPEL III.

In aansluiting met den in de vorige rubriek opgenomen stoof volgt hier een carambole, eveneens in het genre dubbelstoof, van den vermaarden meester in het fantasie-spel Leon Goffart. Als de speelbal voor de tweede maal gestooten wordt, moet dit geschieden met linksch effect en zeer diep raken.

Op de teekening is bal 1 in ietwat schuine richting afgestooten, maar in de practijk behoeft dit niet te gebeuren. Het vergemakkelijkt de carambole zelfs als men bal 1 in rechte lijn wegstoot en doet terugkomen, omdat hierbij de linkerhand op dezelfde plek van het biljart kan blijven en men meer trefzekerheid heeft dan bij het verplaatsen der hand.

Biljarter.

Dammen.

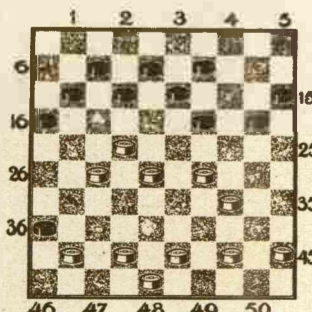
Een bloemlezing uit het internationale damlexen.

Mantel-Gortmans (Hengelo—Londen).

No. 119.

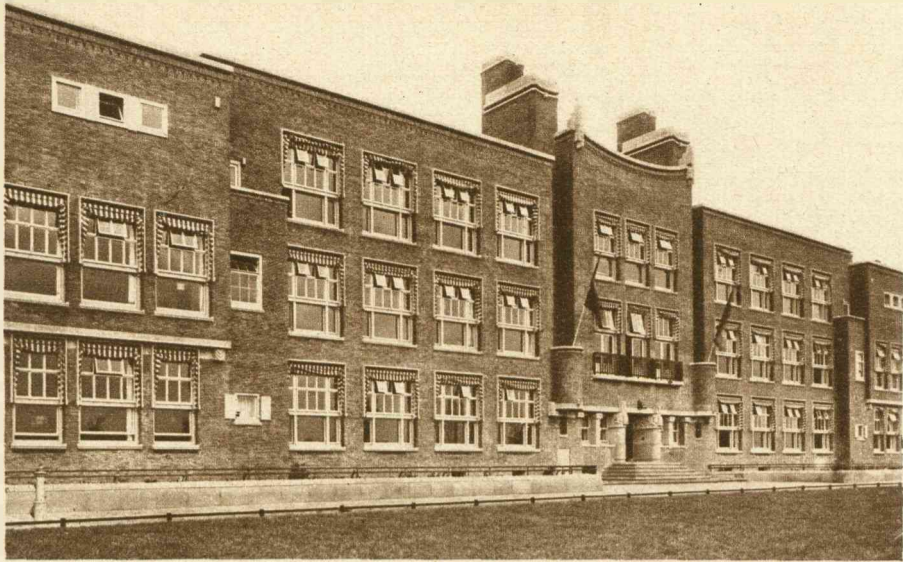
Wit speelt hier 22—18, 29—24, 34—29 of 30 enz. en wint!

De vermaarde dam-historicus en problemist Gortmans schreef ons van dit probleem: „Een tijd geleden zat mij dit motief in het hoofd, maar verder dan tot een ondelicaten knoestand kon ik het niet brengen. Onze beroemde Mantel moest dus maar weer eens voor de zaak opkomen en het is hem gelukt het lastige en dure systeem in een betrekkelijk oaberispelijke stelling terug te dwingen. Na den eersten zet met veelvuldige slagkeuze, volgen de beide andere in een climax van verassing.” Het uitgangspunt voor dit soort problemen was het vormen van 'n vrije slaglijn 45x1 (over 19 of 20) door middel van verwijdering van deze lijn, verstoppende witte en zwarte hindernissen. Het komt ons voor dat met wat volharding in deze nog vele mogelijkheden kunnen worden gevonden, weshalve wij het ter bestudeering aan de opkomende problemisten aanbevelen!

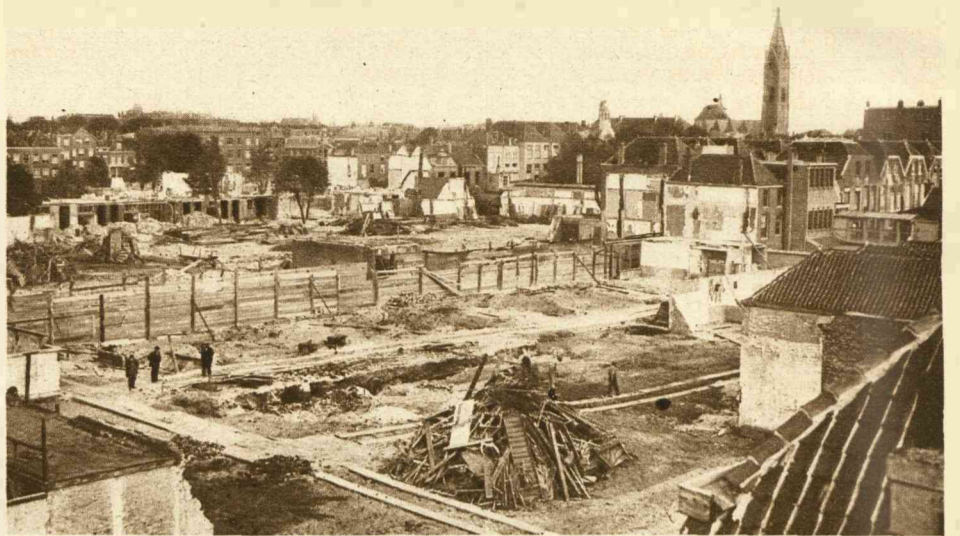

Ge o.

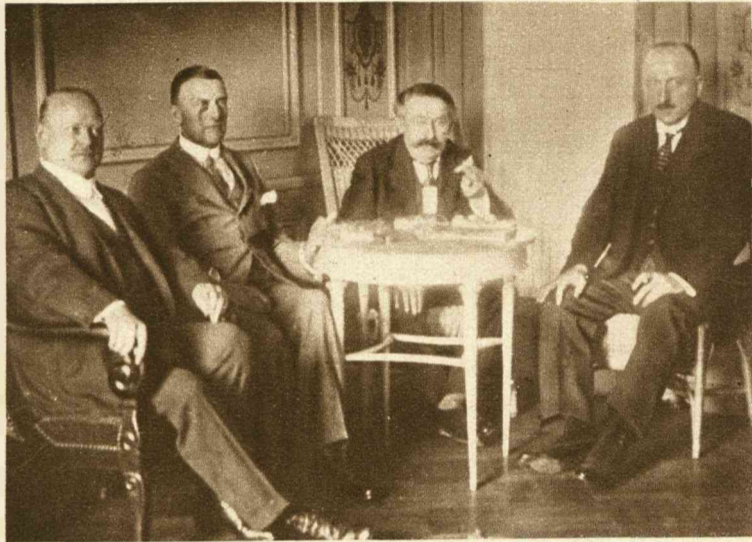
Van Heinde en Verre

Het gemeentelijk Lyceum voor meisjes te Amsterdam,
aan de Reinier Vinkeleskade, dat de vorige week officieel is geopend. — Een extérieur van het fraaie gebouw, dat aan alle eischen van het moderne onderwijs voldoet.

De residentie en het verkeer
Het laatste blok huizen aan de Elandstraat te 's-Gravenhage verdwijnt thans onder de handen van den slooper om ruimte te maken voor den nieuwen verkeersweg de Joost van den Vondelstraat. — Een overzichts-foto, waarop men duidelijk ziet, wat verdwijnt.

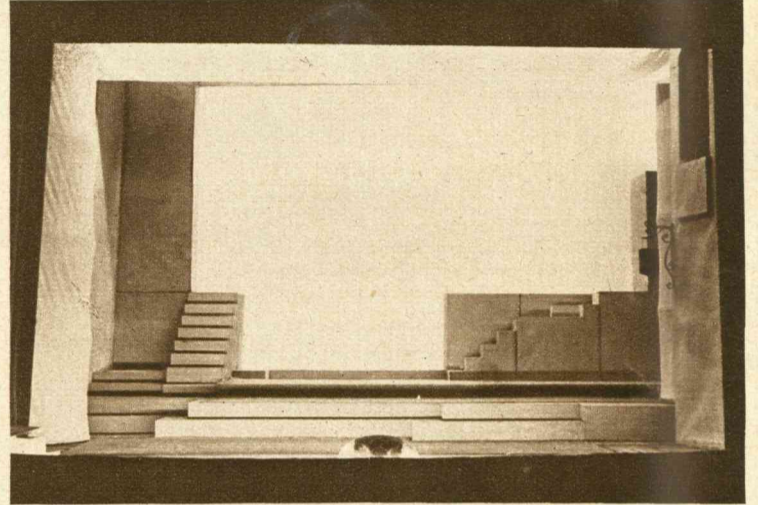

De verbredering te Geneve
Wat men vóór eenige jaren — of misschien maanden — nog onmogelijk achtte; een onderonsje tusschen Stresemann, Chamberlain, Briand en Dr. Schubert. Men ziet: het kan verkeerren. In dit verband echter maar gelukkig!

Voor verzamelaars

bracht de N.V. Ateliers voor Edelsmeeden Penningkunst v.h. Koninklijke Begeer te Voorschoten den hierboven afgebeelden sierlepel in den handel, als een herinnering aan de Jan Steen-tentoonstelling te Leiden.

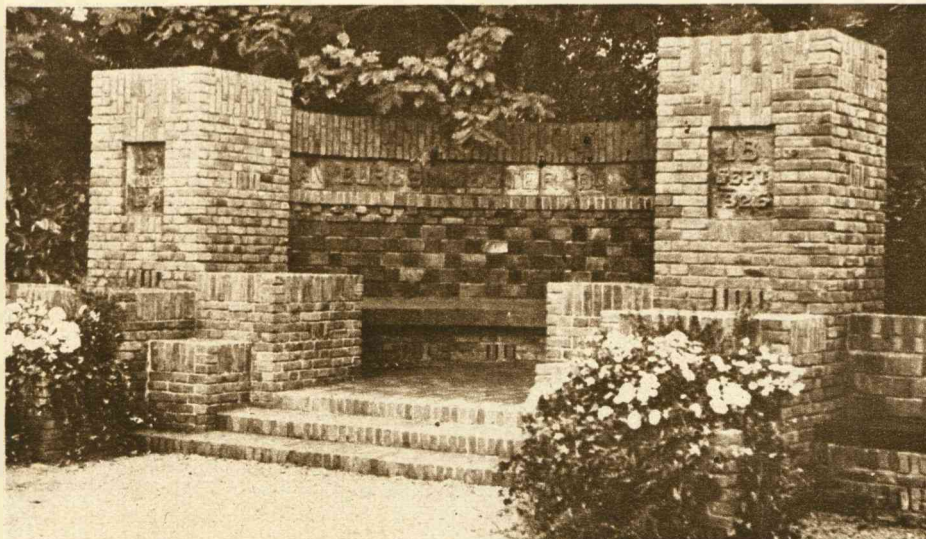
Een Hollandsch toneelexperiment in den vreemde

De vorige week had in den Koninklijken Nederlandschen Schouwburg te Antwerpen de première plaats van Othello. De regie berustte in handen van Charles Gilhuys, die tezamen met Lode Seghers een toneeldecor ontworpen had, dat synthetisch opgebouwd was en waardoor het mogelijk werd het geheele spel te concentreren. Er kon op verschillende plannen gespeeld worden, terwijl een zeer bijzondere belichting maakte, dat de spelers in de volle aandacht stonden. — Het decor.

Het bloedbad te Athene

Een tweetal interessante foto's van de bloedige anti-militaire betooging te Athene, welke de vorige week plaats had. De opgewonden bevolking, gewapend met planken, zuivert met een op de troepen veroverden pantserauto de straten van militairen. Rechts: De militairen bezetten een belangrijk kruispunt. Op den achtergrond, die de opstandige bevolking terugdrijft.

De hulding van burgemeester Dr. J. P. Fockema Andreae

De monumentale bank, die Zaterdag i.l. door een comité uit de burgerij aan burgemeester Fockema Andreae van Utrecht is aangeboden, als een hulde ter gelegenheid van zijn 12 $\frac{1}{2}$ -jarig jubileum als zoodanig.

Voor den vrede.

Zaterdag en Zondag hielden de S.D.A.P. en het N.V.V. een gemeenschappelijk congres te Scheveningen ter behandeling van het militaire vraagstuk. Een 3000 A.J.C.-ers hielden Zaterdagavond een demonstratie, die door [zie 'onze foto, v.l.n.r.] Hermans, Wibaut, Troelstra, Mevr. de Vries-Bruins en Mevr. Troelstra aandachtig werd gadeslagen.

DE REUZENFILM

De weduwe Wiff was een malle brasem. Rijk geworden met een min of meer obscuur handeltje in de vette mobilisatiejaren, behoefde ze zich geen aardse geneugten te ontzeggen, en deed dat dan ook niet. Van ruim middelbaren leeftijd, kleepte en gedroeg ze zich, naar de heersende mode, als een bakvisch, zoo versch van de kostschool. Ze had een snoezig polkakopje, en jurkjes, die van boven te laag en van onder te hoog waren. Met haar lange armen en beenen slingerde en molenwiekte ze op moderne elegante manier, en als ze in een van haar gewaagde sportieve houdingen in een crapaud tegenover u zat te luisteren, het hoofd bevallig naar één kant overhellend, de oogen guitig half toegeknepen of romantisch ten hemel geslagen, terwijl ze nonchalant met een ellenlangen halsketting speelde, dan leek ze wel zóó van de film weggelopen.

Daar had ze haar gracieuzigheid dan ook allemaal van

tje, terwijl ik met u zat te praten, heb ik dat ook gedaan, en ik ben overtuigd, dat u groote gaven als filmspeelster hebt. Uw houding, uw gelaatsuitdrukking, de gemakkelijheid waarmee u zich beweegt, kortom uw heele persoonlijkheid is voor de film geknipt. Geknipt, mevrouw. En als ik dat zeg, ik, met een, ik mag wel zeggen, geweldige ervaring op dat gebied, dan is dat ook zoo. Want op dat terrein vergis ik me nooit." Hij zweeg.

"O, mijnheer, u overdrijft," weerde ze kwasi bescheiden af, maar een blos van blijden trots verscheen op haar gezicht. Zedig sloeg ze de guitige oogen neer.

"Nee neen, mevrouw, ik spreek de zuivere waarheid. Ik heb buitengewone verwachtingen van u. U bent een geboren film-actrice. Ik zou u haast willen voorstellen . . . als ik tenminste niet onbescheiden ben . . . hm . . . een kleine proef . . . Wat dunkt u?"

Dit was meer dan mevrouw had durven hopen. "Maar, mijnheer . . . zoo onverwachts . . . Ik weet heusch niet . . ." stamelde ze in blijden schrik.

Mijnheer Boks glimlachte zwijgend.

"En . . . en . . . bovendien . . . wat voor rol zou ik moeten spelen?" vroeg ze opgewonden.

Fijntjes lachend antwoordde de bezoeker: "Ik heb daar een aardig klein scenario voor. Nu moet u eens goed luisteren.

bijgaan . . . U vergunt me wel, dat ik de andere heeren even roep?"

En Boks spoedde zich naar het venster, schoof het gordijn terzijde en wenkte; twee keurig gekleede lui stapten uit den auto. Een hunner droeg een groot opnametoestel met ellenlang statief. Met een overvloed van strijkages en plichtplegingen werden zij voorgesteld, den begaafden acteur werd zijn rol ingeprent, en in verband daarmee werd een der vensters aan de tuinzijde op een kier gezet; met eenig passen en meten stelde de operator zich in een afgelegen hoek der kamer op met zijn toestel, en stelde het in. De heer Boks verplaatste de meubelen hier en daar, opende met haar sleutel de brandkast en zette dan de deur weer aan, zette zich op verschillende plaatsen aan de tafel, en vroeg daarbij telkens aan den operator of de belichting goed was. Eindelijk was alles voor de opname gereed. "Klaar?" vroeg de heer Boks.

"Ja," riep de acteur, die gemaskerd en met de revolver in de hand voor den kier van het tuinraam stond.

"Ja," riep de operator, met de hand aan het draaihandvat van zijn toestel.

"Ja," riep met koortsig opgewonden stem mevrouw, die al dien tijd had doorgebracht voor den spiegel en zich had geoefend in bevalligheid, guitigheid, coketterie en wat dies meer zij.

De begrafenis van het echtpaar Lobo-Braakensiek

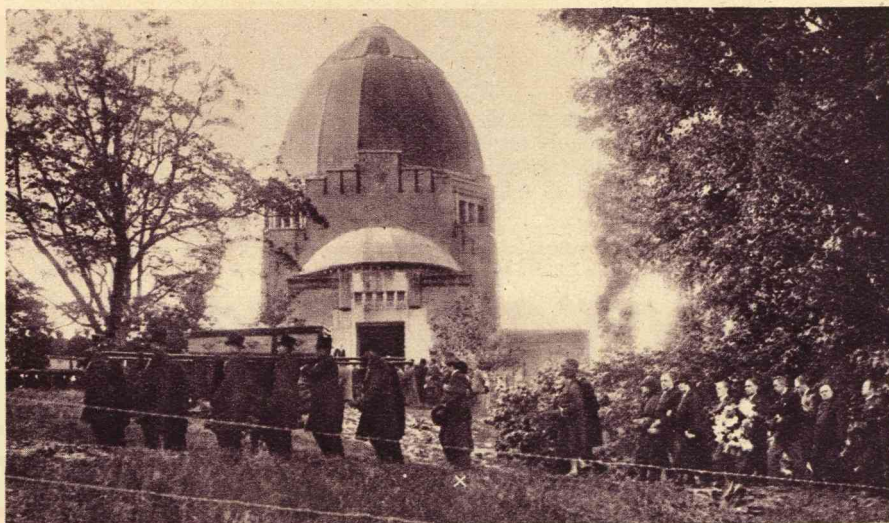
dat op zoo noodlottige wijze bij het spoorwegongeluk bij de Vink het leven liet. Links: Bekende tooneel-speelers dragen het stoffelijk overschot van Mevrouw Greta Lobo-Braakensiek rond den Stadsschouwburg. 1. Mevr. Tartaud, 2. Wiesje Bouwmeester, 3. Mevr. Mann-Bouwmeester, 4. Mevr. Esther de Boer-van Rijk. Rechts: Het stoffelijk overschot van David J. Lobo wordt door zijn collega's rond den Stadsschouwburg gedragen. 1. Jan Musch, 2. Frits Tartaud, 3. Dirk Verbeek, 4. Jaap v. d. Poll, 5. R. Brouwer, 6. Albert van Dalsum, 7. Ezerman.

afgekeken. Ze dwèèpte gewoon met de bioscoop; de gezusters Talmadge, Asta Nielsen, Mary Pickford, Gloria Swanson, en hoe ze allen nog verder mogen heeten, waren haar idealen. Eigenlijk koesterde ze in den grond van haar bejaarde babyhartje een onweersaanbaar verlangen, namelijk nog eens zelf zoo'n filmster te worden. Talent had ze. Daarvan was ze overtuigd. Hoevele uren had ze voor den langen spiegel in haar slaapkamer doorgebracht, en zich geoefend in de zoozeer bewonderde houdingen, gebaren, glimlachjes en lonken der aangebeden diva's. Neen, wat dat betrof, dat was in orde. Alleen: hoe moest ze het aanleggen om met filmmenschen in relatie te komen? Maar ten slotte had ze er iets op gevonden. Ze zette een advertentie in een dagblad van dezen inhoud: „Jonge dame van goeden huize, elegante verschijning, maat 42, geestdriftig film-bewonderaarster, biedt zich aan voor het spelen van gastrollen. Honorarium geen vereischte. Brieven onder motto „Holliewoet" aan het bureau van dit blad." En er was een brief af gekomen. Blakend van geestdrift en blijdschap vernam ze daaruit, dat 'n zekere heer Boks, directeur eener film-fabriek, haar verzocht, hem haar adres op te geven, benevens uur, waarop een bezoek haar schikken zou ten einde het verdere te bespreken. In aller ij had ze aan oit verzoek voldaan, en . . . daar zat ze nu op het bepaalde uur van den bepaalden dag zoo slijk mogelijk aangedaan in haar salon den welkomen bezoeker af te wachten. Er werd gebeld. Nervens sprong ze overeind, liep op het venster toe. Voor de deur stond een groote auto. Op de stoep bespeurde ze, toen ze haar neus tegen het met vitrage bedekte raam drukte, een naar de laatste mode gekleede heer. Met kloppend hart nestelde ze zich wederom in haar stoel, en nauwelijks zat ze daar, of het dienstmeisje kwam met een verbaasd gezicht zeggen, dat mijnheer Boks daar was en mevrouw verlangde te spreken. „Laat mijnheer binnen," klomk haar bevel, en na een paar minuten verscheen een elegant heer met gladgeschoren gelaat, de zwarte, glanzende haren à l'imbécile achterover gekamd. In de linkerhand hield hij de groote helgele handschoenen geklemd, aan zijn voeten prijkten hagelwitte slobkousen. Een diepe buiging, een betooverende glimlach. „Mag ik me even aan u voorstellen? Mijn naam is Boks." En „een buitengewoon voorrecht, kennis met u te maken." En nog een heele hoop vijven en zessen. Kortom, mevrouw Wiff was in de wolken. Dat was nu de echte man van de film, zooals ze hem zich altijd gedroomd had. Hoe slijk. Hoe beleefd. Een echte gentleman . . .

Ze koos van de vele houdingen, die ze van tevoren in haar spiegel bestudeerd had, de leukste uit, en voelde zich een diva van den eersten rang. Ze meende op te merken, dat de bezoeker haar bewonderde, en werd gracieuzer en gracieuzer bij de minuut.

Na een gesprek over koetjes en kalfjes begon Boks dan ook met zijn innemendsten glimlach: „Als u me veroorlooft, mevrouw, dan wilde ik gaarne nu tot de zaak komen. Ik zie namelijk met groot genoegen, dat ik me niet vergist heb in uw persoon. Ik ben gewend, goed uit de oogen te kijken, alvorens ik mijn oordeel over iemand zeg. Welnu, mevrouw-

De aankomst op Westerveld

(X) De jongste zoon van het echtpaar Lobo-Braakensiek.

Een trouwlustig heer heeft vluchtig en nog slechts oppervlakkig kennis gemaakt met een buitengewoon mooie en elegante jongedame, en, tot over de ooren verliefd als hij is, dringt hij er bij haar op aan, haar nader te leeren kennen en verzoekt haar hem een onderhoud toe te staan. De jonge dame geeft eindelijk gehoor aan zijn smeeken. In het onderhoud, dat zij in zijn woning met hem heeft, komt hij hoe langer hoe meer onder den indruk van haar lieflijkheid, hij bezweert haar, dat hij zonder haar niet meer leven kan, en stelt haar voor met hem te vluchten. Hij is gefortuneerd, en zal gaarne, zoo beweert hij, zijn gansche fortuin aan hare voeten leggen. Maar de schoone jongedame zegt, dat ze niet in zijn rijkdom gelooft, waarop de verliefde heer onmiddellijk naar zijn brandkast gaat, die in hetzelfde vertrek staat, er al zijn geld en geldswaardige papieren uitneemt en voor haar op de tafel legt. Maar let wel, diezelfde bekoorlijke jonge dame is een bekende beroofster; ze heeft deze heele scène in elkaar gezet om den rijken verliefden heer te bestelen. Want nauwelijks ligt het geld op tafel of een venster wordt bliksemsnel opengeworpen, en haar medeplichtige, een gemaskerde bandiet, springt vlug en lenig als een panter het vertrek binnen, en terwijl hij met zijn revolver den verliefden rijkard op een afstand houdt, raapt de kwasi-jongedame het geld bijeen, en is daarmee in gezelschap van haar medeplichtige verdwenen voor de verliefde zot nog van zijn schrik bekomen is . . . Wat zegt u daarvan, mevrouw? Is dit geen spannende scène? O, en u zult hem verrukkelijk spelen. Daar ben ik zoo zeker van als van mezelf, u met uw temperament, uw mooie slanke figuur, uw bekoorlijk gelaat vol uitdrukking. Ik speel de rol van den verliefde. En de rol van den inbreker wordt vervuld door een van de heeren, die bij me in den auto is. Dat is een heel begaafd acteur, die juist met mijn onderwerp is om een opname te gaan maken buiten de stad. Zodoende is ook de operator bij me. Ik had gedacht, maar even onderweg bij u af te stappen, maar nu ik hier zulk een toekomstige film-ster als u heb ontdekt, iemand met zulk een heerlijk enthousiasme voor onze mooie kunst, nu mogen we deze gelegenheid niet laten voor-

„Dus, mevrouw, opgelet," waarschuwde Boks, „we beginnen. U komt aan de tafel zitten, en kijkt goed naar mij. U weet wat u te doen hebt . . . Zoo . . . Draaien," beval hij den operator.

En terwijl deze de opname deed, begon de speelsceene zich te ontwikkelen. Boks verklaarde in een stortvloed van schoone woorden zijn liefde aan zijn medespelster, en deze zat met hoogroode wangen van opwinding tegenover hem, putte zich uit in behaagzike gebaren, trok lieve snoetjes en lonkte haar tegenspeler op aanmoedigende manier toe. Ze was er heelemaal in; het was werkelijkheid voor haar.

„Frachtig. Frachtig. Geniaal," riep hij haar telkens geestdriftig toe, en deze bewonderende uitroepen legden om zoo te spreken de laatste hand aan de bedwelming der bekoorlijke vrouw. Hij wierp zich nu op de knieën en smeekte haar hartstochtelijk hem tot echtgenoot te nemen. „Ik bezit millioenen. Ik ken mijn eigen rijkdom niet," sprak hij, „mijn gansche fortuin leg ik aan uw voeten."

„Gij misleidt me," hoonde zij, terwijl ze een klassieke filmhouding aannam en hem nameloos uitdagend aankeek, „gij zijt arm. Arm als een kerkrat."

„Haha," lachte hij, sprong op de brandkast toe, deed alsof hij die opende met een der sleutels van een ring, dien hij uit den zak nam, en bracht een portefeuille met banknoten en een vollen geldbuidel daaruit te voorschijn. Nauwelijks lag het geld echter op de tafel, of een venster werd opengerukt, en, pardoos, daar sprong een gemaskerd man naar binnen, rende met opgeheven revolver dreigend op haar toe . . .

„Dat is verkeerd," riep ze lachend, in het vuur van haar spel geërgerd, dat een medespeler zoo zijn rol vergeten kon, „u moet met die revolver bij hem zijn, niet bij mij."

„Nee neen, het is zoo best in orde," lachte de kerel terug, „ik moet jou hebben. En ik heb je ook."

Doodelijk verschrikt zag ze nu, dat Boks, in plaats van zijn verliefde rol verder te spelen, kalmpjes het geld in zijn zak borg en aanstalten maakte om op te stappen.

„Maar zoo is het niet," stotterde ze in haar ontsteltenis.

„Wel waar," grinnikte de heer Boks, ontgaan nu van alle wellevendheid. Radeloos wendde de ongelukkige vrouw zich naar den operator: hij draaide heel niet. Trouwens al had hij gedraaid . . . want ze bemerkte nu pas, dat deze filmcamera niet zoozeer een filmcamera was als wel een oude koffiemolen. Hij pakte hem trouwens alweer in ook. Een gil weerklomk. De bedrogen weduwe was in zwijm gevallen.

„Een reuzen-film, jongens," gichelde Boks, terwijl ze bedaard met hun drieën naar buiten wandelden. De meid, die ze, om haar van den vloer te hebben, op den auto hadden laten passen, stopten ze een rijksdaalder in de hand. Opgetogen over de ruime fooi hield deze beleefd de deur voor hen open bij het instappen en boog onderdanig toen het drietal toeterend afreed.

En mevrouw zelf? Wel, ze kon na deze opname de bioscoop niet meer uitstaan. En haar helden en heldinnen, de Talmadges, Swanson, Nielsen, Maciste, Mix, Lloyd en de rest . . . ze konden haar gestolen worden.

DE TRUC

De vaas stond vooraan tusschen allerlei andere pullen, borden, kommen enzovoort in de etalage van den tweede-hands-winkel. De ouwe Voysey, de eigenaar ervan, had er een pond voor betaald op een verkoopding en nu was ze door hem voor het dubbele geprijsd. Naar Voysey's meening was een winst van honderd percent heelemaal niet te veel, doch slechts wat een zakenman toekwam. Al wat hij er minder van zou maken dan twintig gulden, zou verlies beteekenen in zijn oogen. En als hij er meer voor kreeg, zou het een wonder zijn. Zóveel kijk had hij wel op zulk soort goed, dat hij op een penning na wist, wat hij ervoor vragen kon.

Verkeerd begrepen

De hond, die op zijn kleinen baas moest passen, heeft zijn opdracht klaarblijkelijk verkeerd begrepen en is zonder omslag in den kinderwagen gaan zitten. — Wie zou er in zoo'n geval niet huilen?

Tusschen de liefhebbers, die de „antieke" voorwerpen betastten en bekeken, was er ook een heer, die de vaas aandachtig in zijn hand rondraaide, ze van alle kanten bezag, vooral het voetstuk aan een nauwkeurig onderzoek onderwierp, en toen eindelijk tegen Voysey zei: „Ik wil dat ding wel meenemen. Pak het alsjeblieft goed voor me in."

De ouwe koopman deed wat hem gevraagd werd en praatte onderwijl: „Een mooi stukje China, mijnheer, u heeft er een koopje aan!"

„Het is niet onaardig," gaf de koper toe, twee biljetten van een pond op de toonbank neer leggend. „Het is alleen jammer, dat je de ander niet hebt, want dan zou-ie een boel meer waard zijn."

„Er was er maar één, mijnheer!"

„Jammer, erg jammer! Maar je kunt nooit weten, misschien komt de ander vandaag of morgen nog in je handen. Als het zoo mocht zijn, laat me het dan weten. Ik stel er wel belang in. Hier heb je mijn kaartje."

Voysey begon zich nu af te vragen, of-ie zich dezen keer niet vergist had door er maar honderd percent op te leggen. Hij bekeek het kaartje en las: „Hamer J. Littleborn, 118 West Seventh Street, New York." In een hoekje stond met potlood geschreven: „Grand Hotel, Londen W."

„Ik blijf nog een week in 't Grand Hotel," zei de Amerikaan.

Voysey keek zijn klant een oogenblik nadenkend na, verkocht toen een oude gitaar tegen een Voysey's prijs, schold zichzelf toen voor ezel uit, omdat hij de vaas klaarblijkelijk te goedkoop verkocht had en ging dan achter

zijn toonbank zitten, peinzend of hij geen weg wist om aan een tweede exemplaar te komen.

„Met een beetje handigheid zou ik er best een kunnen namaken," dacht hij bij zichzelf, niet vermoedend dat er den volgenden dag een mirakel zou gebeuren.

Een werkmans, met het voorkomen van een heer, stapte den volgenden middag zijn winkel binnen. Hij had iets bij zich in een bruin papier, en tot Voysey's onuitsprekelijke verbazing kwam er een vaas uit, die sprekend, als twee druppels water, gelek op degene die hij den vorigen dag aan den Amerikaan had verkocht.

„Kan ik even alleen met u spreken?" vroeg de man aan Voysey.

De aangesprokene wees naar de gang en de beide mannen waren er na eenige seconden in verdwenen.

„Wat is er?" vroeg Voysey.

„Ik heb die vaas gekregen en wou haar verkopen!" Voysey bekeek ze.

„Twee pond," zei hij toen.

De ander glimlachte. „U moet niet denken, dat ik er geen verstand van heb," zei hij. „Het is een kostbaar ding. Het spijt me genoeg, dat ik haar moet verkopen, maar ik heb geld nodig."

„Waar heb je haar vandaan?"

De ander trok zijn neus op, als was het beneden zijn waardigheid om op zoo'n vraag te antwoorden.

„Het is in orde," zei Voysey, „ik begrijp het al: Ga je weg, of ik neem je weg, niet? Maar dat kan mij niet schelen. Ik zal je drie pond geven."

„Zet er een nulletje achter, vriend, en je zult er dichter bij zijn!"

„Dertig pond!" riep Voysey verbaasd uit. „Wat denk je wel? Als ik de politie waarschuw, heb je niets!"

„Goed, mijnheer. Ik ga al. Het spijt me, dat ik je lastig gevallen heb. Maar doe me het genoegen en spreek er niet verder over." Hij maakte een beweging om weg te gaan, maar Voysey hield hem terug.

„Wacht even. Onder ons gezegd, ik heb die vaas nodig."

„Het is echt Chineesch!"

„Ik weet het. Daarom moet ik haar ook hebben. Ik verkocht gisteren de ander aan een Amerikaan en ik geloof dat ik nu een masseltje kan maken. Wacht eens, dan zal ik hem hier in de buurt even opbellen."

„Je zult toch geen onzin uithalen en de politie opbellen of

Mr. J. Jansen, oud-directeur van het Centraal Bureau van voorbereiding in Ambtenaarszaken te 's-Gravenhage, is benoemd tot Burgemeester der gem. Hengelo (O.).

Arts K. de Snoo, geneesheer-directeur van de Rijks-kweekschool voor vroedvrouwen te Rotterdam, is in de vacature van Prof. Kouwer benoemd tot gewoon hoogleraar aan de Rijksuniversiteit te Utrecht, om onderwijs te geven in de verloskunde en de leer der vrouwenziekten.

zooiets?" — „Ik denk er niet aan. We kunnen alle twee er wat aan verdienen."

De man drukte Voysey nog eens op het hart dat-ie geen onzin moest uithalen en liet hem toen gaan. Een paar minuten later was Voysey reeds terug.

„Wat is de laagste prijs waarvoor je haar wilt verkopen?" vroeg hij.

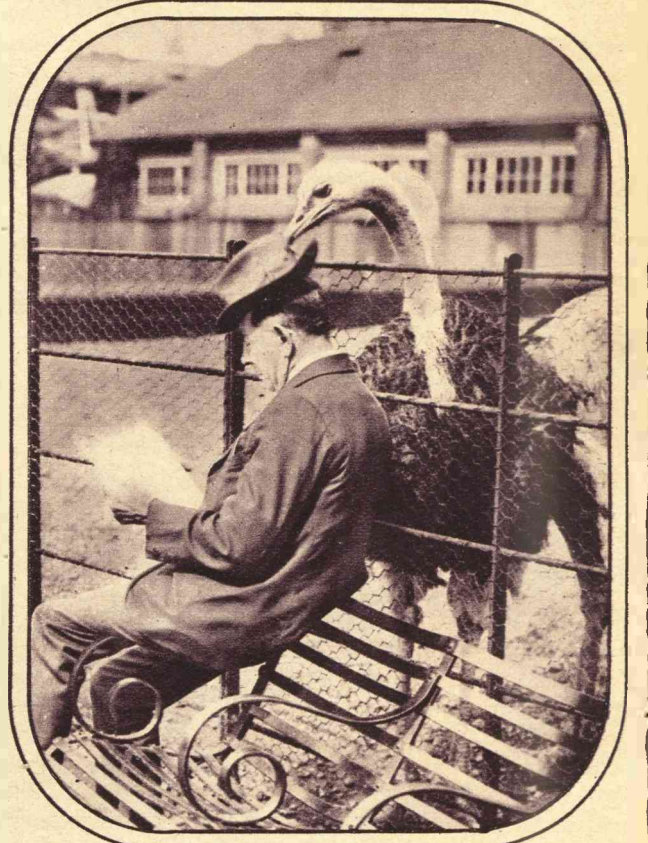
„Zij is echt," zei de man. „Dertig pond is heusch goedkoop. Ik moest er eigenlijk meer voor vragen."

„Ik verkocht die ander gisteren voor twee pond," hield Voysey bijna. Maar in zijn ooren klonk nog de hooge prijs, dien mijnheer Hamer J. Littleborn zooeven door de telefoon beloofd had ervoor te willen betalen. En dus kocht hij de vaas.

Hij ging naar zijn toonbanklade en telde het geld uit. „Het is voor mij een goed zaakje, maar voor jou ook," zei hij toen.

„Ik heb het geld nodig,"

„En het spaart mij de moeite om zoo'n vaas na te maken."

Een struisvogel, die weet hoe het hoort

Bert, de struisvogel uit den Dierentuin te Londen, weet zoo goed, hoe het hoort in gezelschap, dat hij niet duldt, dat heeren, die in zijn nabijheid plaats nemen, hun hoed ophouden. Maken zij zich aan deze „onbeleefdheid" schuldig, dan neemt Bert hun zonder meer den hoed van het hoofd!

Ik kan jou nu wel in vertrouwen zeggen, dat ik dat van plan was."

„Zoo!" zei de bezoeker. „Ik ben blij, dat het nu niet noodig is. Maar ik moet nu weg. Wees er voorzichtig mee, hoor!"

„Natuurlijk. Ik bezorg haar vanavond nog." De vreemdeling ging weg. Hij liep naar het postkantoor in de buurt en verdween in dezelfde telefooncel als Voysey daareven. Hij vroeg verbinding met het Grand Hotel en sprak even later met Hamer J. Littleborn.

„Hij was zoo mak als een lam," zei hij zachtjes. „Je bent een goeie menschenkenner, Hamer. Dat is nu al de derde die erin gevlogen is. Ze zullen allemaal vanavond aan het hotel komen, dus is het het beste, dat we hem zoo gauw mogelijk smeren. Die Voysey had er geen idee van, dat hij zijn eigen vaas terugkocht en die ander, een paar straten verder, dacht ook dat dit beeldje een prachtig pendant was van datgeen dat hij je verkocht had. . . . Wat? Birmingham. . . . Ja, er gaat een trein om vier uur zeven. . . . Ik zal er om vier uur zijn. . . ."

Des avonds vervoegden zich drie handelaren in antiek aan het Grand Hotel en vroegen naar Sir Hamer J. Littleborn. Ze hadden allen een pakje in courantenpapier bij zich, en toen ze van den portier vernamen, dat mijnheer plotseling was vertrokken zonder te zeggen waarheen, vloekten ze alle drie. . . .

De bekende Rocher Bayard aan de Maas nabij Dinant (België).

Links van de rots, op den achtergrond, ziet men het schilderachtige dorpje Dinant zelf liggen.

DE TOORTS

DOOR I. C. JOYE

VERTAALD DOOR DICKY WAFELBAKKER

II)

„Oh, het kan haar totaal niets schelen. Toen je de laatste maal hier was, zei ze zelfs tegen me, dat ze jou zulk een lief, aantrekkelijk persoontje vond, en dat je zoo vaak mocht komen, als je zelf maar wilde. Ook meen ik me te herinneren, dat ze Will... ik bedoel je vader... gezegd heeft, dat ze je graag eens wilde spreken.”

„Dat is heel vriendelijk van haar. Ze is erg mooi, vindt u ook niet?”

„Ja, voor menschen, die van lichte tinten houden, is ze wel knap, maar ik zelf prefereer zwart haar... Oh, het is niet erg vriendelijk van me zoiets te zeggen, terwijl jij zelf blond bent.”

„Dat kan ik niet helpen, moeder,” zei Tilda lachend. „Het spijt me heel erg, dat u liever een donkerharige dochter had gehad, doch er valt niet veel meer aan te veranderen, is het wel? Ik veronderstel, dat ik nooit broers of zusters heb gehad, moeder?”

„Oh, nee, je was het eenige kind,” zei juffrouw Sharp vlug, „en omdat we niet genoeg geld hadden om je een behoorlijke opvoeding te kunnen geven, hebben wij goed gevonden, dat mijnheer Tresby en zijn vrouw je als hun eigen kind aannamen.”

„Ja, dat begrijp ik wel, en ik kan me ook indenken, dat vader en u het van dien kant bekeken hebben.”

Juffrouw Sharp knikte bevestigend en wierp intuschen een angstigen blik op de deur. Toen zei ze plotseling op fluisterenden toon:

„Denk er vooral om, dat als je vandaag of morgen met Madame Milange mocht spreken, je nooit ver-raadt, dat wij je vader en moeder zijn. Zooals we je den vorigen keer al verteld hebben, weet ik zeker, dat ze ons onmiddellijk op straat zou zetten, als ze te weten kwam, dat wij een kind hadden gekregen, dat wij als het ware aan rijke menschen verkocht hebben.”

„Natuurlijk, moeder, ik zal wel voorzichtig zijn,” verzekerde Tilda haar.

Hierop kwam William binnen om een paar boterhammen te eten, waarna ze met hun drieën het gesprek nog wat voortzetten.

Nadat Tilda eenige details omtrent haar betrekking als toortsmeisje gegeven had, vroeg William:

„Je speelt zeker goed piano, en kunt ook vreemde talen spreken, is het niet?”

„Oh ja, en ik zing ook een beetje. Toen ik zoeven die mooie piano in den salon zag, kreeg ik eensklaps een onweerstaanbare behoefte er wat op te mogen spelen. Ik denk echter, dat dit volstrekt niet te pas zou komen?”

Bij de laatste woorden wierp het jonge meisje een bijna smeekenden blik op haar ouders, en ze ging zelfs zoo ver, haar handje op den schouder van den huis-knecht te leggen.

„Oh, nee, heelemaal niet,” zei de man. „Je moogt best een deuntje spelen. Het komt er niets op aan, want Madame heeft gezegd, dat zij met de lunch niet thuis zal zijn. Terwijl je moeder en ik verder gaan met ons werk, kun jij je hart even ophalen.”

Toen deze toestemming werd gegeven, kon Tilda zich niet verhelen duidelijk bemerkt te hebben, dat haar ouders de eerste de beste gelegenheid aangrepen, om haar zoo gauw mogelijk weer kwijt te zijn.

Deze menschen, die ze als haar vader en moeder wenschte te beschouwen, schenen door haar aanwezigheid geheel in de war te geraken.

Tilda verliet daarom dan ook de keuken, en begaf zich naar den salon. Eenige oogenblikken later zat zij aan de piano en begon op een buitengewoon gevoelvolle wijze een Etude van Liszt te spelen.

Teeder en zacht lieten de eerste tonen zich hooren om plotseling in een hartstochtelijke, bijna woeste melodie over te gaan.

Toen Tilda, als door een onweerstaanbare macht hierdoor gedwongen, haar hoofdje omwendde, liet ze met een kreet van schrik haar handen in haar schoot vallen...

Op den drempel van de deur stond een schitterend mooie verschijning in een zilvergrijs toilet gehuld... Madame Milange was onverwachts thuis gekomen...

De uitnodiging.

Hoewel Tilda begreep, dat ze tot op zekere hoogte bang moest zijn, was dit toch niet het geval. Daar ze

haar heele leven lang aan luxueuze kamers en mooie piano's gewend was geweest, was het thans heel moeilijk voor haar ten volle te begrijpen, dat ze iets gedaan had, wat allerminst te pas kwam.

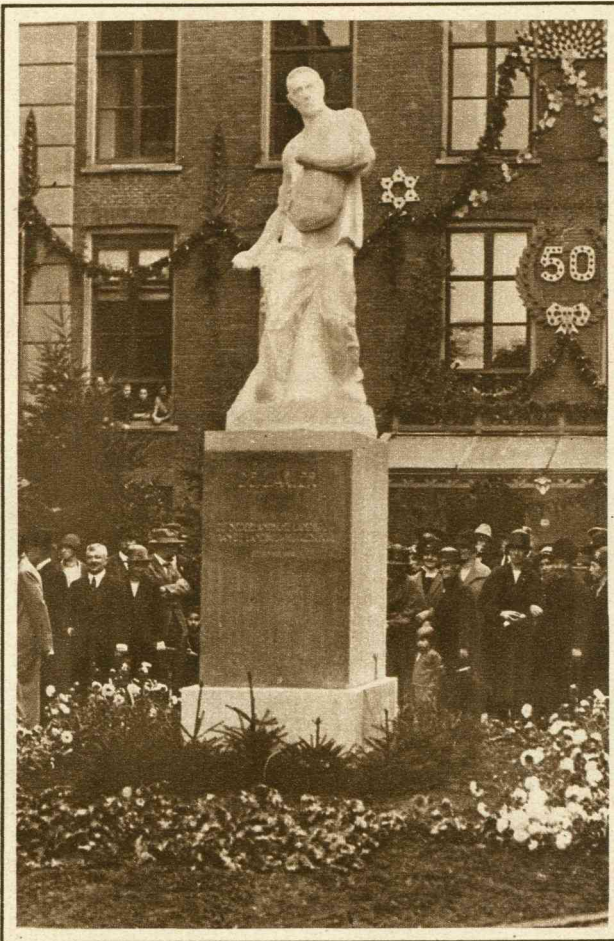
Ze was evenwel slechts een kennis van de bedienden, vier plaats in de keuken was, en hetgeen thans geschied was, moest dus iets buitengewoon brutaals zijn.

Ze diende haar verontschuldigen aan te bieden, en ze begreep nu, dat ze dit op een heel nederige wijze had te doen.

„Madame,” begon ze haperend, „ik kan nauwelijks verwachten, dat u mij mijn verregaande onbeschaamdheid om hier in uw salon te komen en op uw piano te spelen, kunt vergeven, maar toch hoop ik, dat u dit doen zult. Weest u alsjeblieft niet boos op William en Emma, omdat het volstrekt niet hun schuld was. Toen ik langs deze kamer liep en die prachtige piano zag, kon ik de verleiding eenvoudig niet weerstaan om deze even te probeeren. Ik bied u mijn nederige verontschuldigen aan.”

Ze had deze woorden op een eenvoudige, kinderlijke, doch waardige manier uitgesproken, en toen Madame Milange haar aangehoord had... glimlachte ze.

„Mijn beste kind, ik vind het heel vriendelijk van je

Vijftig jaren landbouwonderwijs

De vorige week was het vijftig jaar geleden, dat in de gemeente Wageningen de Rijkslandbouwschool werd gevestigd. Als een herinnering aan dit feit werd in tegenwoordigheid van talrijke autoriteiten vóór de school het door August Falise ontworpen beeld „De Zaaier” onthuld.

je excuses te hebben aangeboden,” zei ze. „Het komt er evenwel volstrekt niets op aan, wat je wel of niet bent, doch je persoonlijkheid en je schitterend spel geven je het volste recht iedere kamer te betreden en elke piano te probeeren. Ik ben tot op zekere hoogte modern, en bij mij is altijd de hoofdzaak, wát een persoon is, en de omstandigheden, waarin zoo iemand geplaatst is, tellen allerminst mee. Naar ik veronderstel ben je een kennisje van mijn bedienden, doch dit verhindert mij niet om te zeggen, dat het me een buitengewoon genoegen zou doen, wanneer je eens bij mij op bezoek zou willen komen, en voor me wilde spelen, zooals je vandaag gedaan hebt. Ben je daartoe bereid?”

Toen ze deze vraag deed, legde Madame Milange haar hand met een moederlijk gebaar op Tilda's schouder.

Tilda keek haar aan. Blauwe oogen ontmoetten andere blauwe oogen, en door dien blik was het, alsof de ziel van de oudere vrouw en van het jonge meisje samensmolten in het mooie, mysterieuze gevoel van menschelijke sympathie en begrijpen...

„Ik kan u niet genoeg dankbaar zijn, madame, ... en ik zal heel, heel graag bij u komen,” zei Tilda op zachten, doch meer enthustiasten toon, dan zij zelf wel wist.

„Voor wanneer zullen wij dan afspreken?”

Hierop antwoordde Tilda eenvoudig: „Ik ben in een bioscooptheater als toortsmeisje in betrekking, en ik heb heel weinig vrij. 's Morgens moet ik gewoonlijk de zitplaatsen schoonmaken en 's middags en 's avonds

ben ik voortdurend in touw. Ik heb echter één vrijen middag en avond in de week.”

„Wanneer is de eerstvolgende vrije middag?”

„Morgen, madame.”

„En om hoe laat moet je 's avonds in je betrekking zijn?”

„Tusschen half zes en zes uur.”

„Wil je dan morgenmiddag om half drie bij mij komen theedrinken?” vroeg Madame Milange glimlachend.

„Heel graag, madame,” zei Tilda.

„Ik zal je dus morgen tegen dat uur verwachten. Tot zoolang... adieu!”

„Adieu, madame, en... en... oh, het is heel vriendelijk van u, mij vergiffenis geschonken te hebben.”

Hierop keerde Tilda weer naar de keuken terug, en deelde haar ouders mede, wat er voorgevallen was. Toen William en Emma alles gehoord hadden, keken de beide menschen elkaar op een angstige en verbaasde wijze aan.

Ze zeiden echter niets anders, dan dat ze het heel prettig voor Tilda vonden, dat madame zich blijkbaar zoo tot haar aangetrokken voelde. Daarna nam Tilda afscheid en ze vergat heelemaal haar moeder ditmaal een kus te geven.

Ze had in elk geval een heel eigenaardige ondervinding opgedaan en toen ze een kwartier later in een eenvoudige lunchroom in de buurt van de „West Bank Cinema” haar lunch gebruikte, zat ze nog eens over alles na te denken.

Natuurlijk was het allemaal heel eigenaardig, dat, niettegenstaande ze thans een gewoon toortsmeisje was geworden, het lot het zoo gewild scheen te hebben, dat zij in aanraking kwam met menschen, die van denzelfden stand waren, waarin zij vroeger was grootgebracht.

Eerst had ze Roland Robb ontmoet... want al was hij dan ook slechts een handelsreiziger, hij had uitstekende en beschaafde manieren... en thans Madame Milange!

Maar Roland Robb... lieve hemel, was ze dan heelemaal het gesprek vergeten, dat zij den vorigen avond met juffrouw Pratt had gehouden?

Had deze praatzieke dame haar niet verteld, dat handelsreizigers, zeelieden en acteurs allemaal hetzelfde waren en nooit vertrouwd konden worden?

Nu ze al deze dingen wist, nam ze zich vast voor, dat wanneer de reiziger in laken dien middag kwam opdagen, zij niet de minste notitie van hem zou nemen.

Maar waar maakte zij zich eigenlijk druk om, want het lag meer voor de hand, dat ze den man nooit meer in haar verdere leven zien zou. Zonder twijfel had hij den vorigen dag een vrijen middag genomen en een flirtpartijtje willen hebben, terwijl hij vandaag er weer met zijn tasch monsters op uit moest om cliënten in een ander gedeelte van Engeland te bezoeken.

Nadat ze zich in het theater verkleed had, en haar plaats in het balcon wilde innemen, kwam Lucy haar al met een kleur van opgewondenheid tegemoet, en zei op fluisterenden toon:

„Ik geloof, dat ik hem gezien heb.”

„Wien bedoel je?” vroeg Tilda verbaasd.

„Je vriend.”

„Wat is dat verrukkelijk! Ik zelf wist heelemaal niet, dat ik er een bezat,” zei Tilda spottend.

„Toe, houd me nu niet voor den gek. Je weet heel goed, wien ik bedoel... het is die aardige mijnheer Robb.”

„Oh, die handelsreiziger, met wien we gisteren gepraat hebben? Heb je hem gezien? Ik denk, dat je je vergist, want hij zal toch niet twee dagen in dezelfde buurt zitten. Te oordeelen naar hetgeen ik gehoord heb, zijn dergelijke menschen zelden langer dan één dag in dezelfde plaats.”

„Oh, nee, ik heb me heelemaal niet vergist...” (bij deze woorden wierp Lucy een vluggen blik op de deur, die langzaam geopend werd) „omdat... hij hier is.”

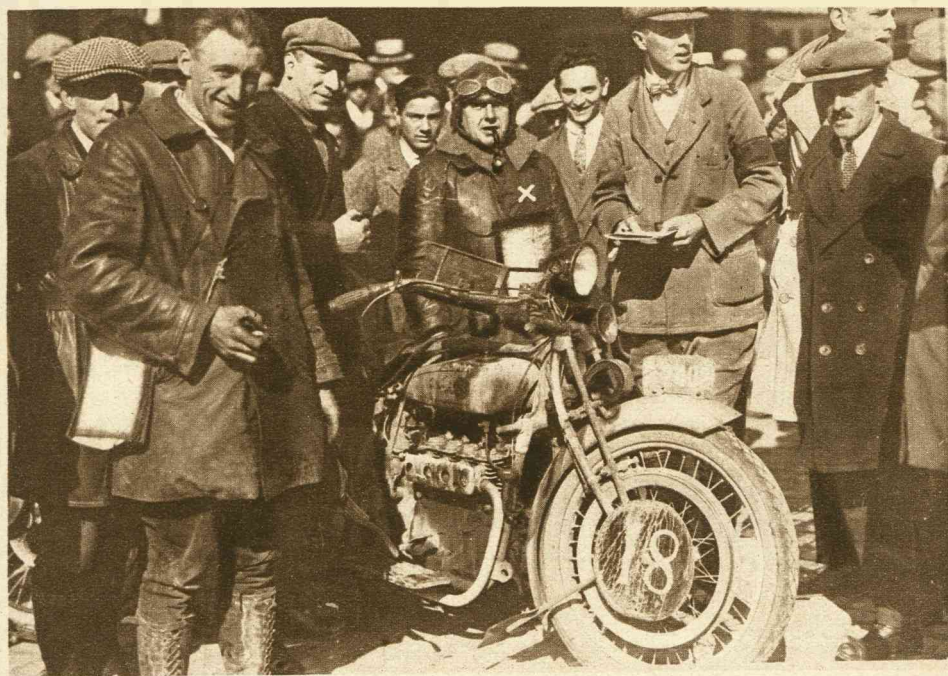
De pianiste.

Op een besliste en eenigszins hautaine manier ging de bewuste persoon door de draaideuren, en glimlachte vriendelijk tegen Lucy, voordat hij regelrecht op de plaats toestapte, waar Tilda stond.

„Ik had me voorgenomen, vandaag weer de eerste bezoeker te zijn, en het is ook precies uitgekomen, zooals ik gedacht had,” was de opmerking, welke hij tot Tilda maakte.

Er echter plotseling aan denkend, dat de man wellicht getrouwd was, en vermoedelijk in iedere stad, waarheen hij met zijn tasch met monsters moest trekken, een liefde had, antwoordde ze hem op waardigen en zakelijken toon. (Wordt vervolgd)

HET SPORT-PANORAMA

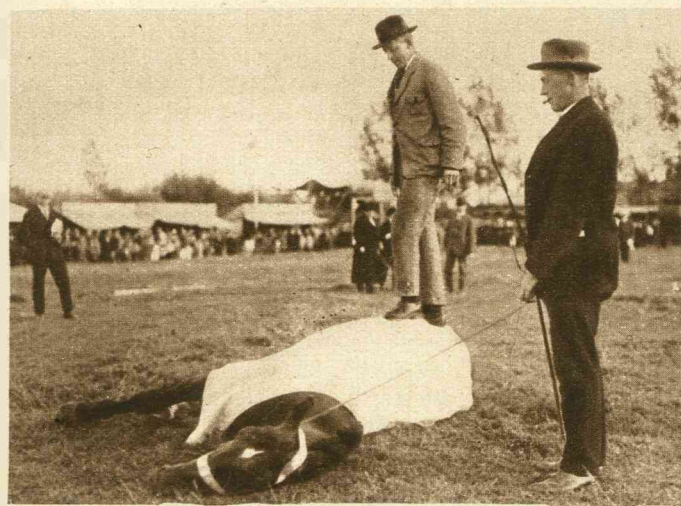

Aan den finish van den Dumonceau-bekerit
De heer Dolk (X) naast zijn F.N., waarmee hij den rit won.

Het Scheidejuweel naar Nederland

Maandag der vorige week had te Antwerpen de laatste zeilwedstrijd plaats om het bekende Scheidejuweel. De Hollandsche zesmeter „De Admiraal de Ruyter” wist op deze fraaie trophee beslag te leggen. Onze foto geeft de bemanning, bestaande uit de heeren Mr. J. R. Carp (X, stuurman), Mr. F. Pont, Mr. A. van Dokkum en Mr. F. Wallis de Vries, met de gewonnen coupe voor het Stadhuis te Antwerpen, na de officiële overhandiging door Schepen Junes (XX).

FORD BRENGT EEN NIEUWE VERRASSING

Indien wij nagaan welk beeld onze straten en wegen voor enkele jaren boden en hoe dit beeld thans is, valt ons wel onmiddellijk op, welke groote veranderingen hebben plaats gegrepen.

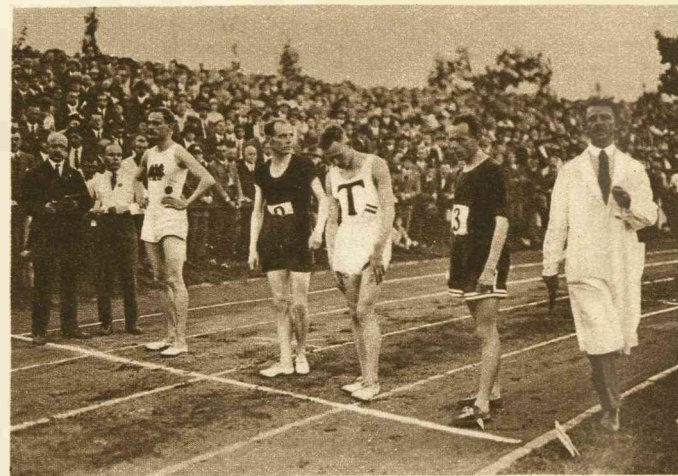
De belangrijkste verandering is ontegenzeggelijk het gevolg van de verschijning van de automobiel en hare algeheele aanwending. Waar zij voor enkele jaren nog een voertuig was, dat aan een kleine klasse een middel bood om een exclusieve sport te beoefenen, zien wij nu, dat zij als vrachtwagen ons transportwezen beheerscht en als personenwagen voor velen een bestaansnoodwendigheid is geworden.

Zij is zoo eng met onze samenleving verbonden, dat alles wat op haar betrekking heeft, voor duizenden en nog eens duizenden van vitaal belang is.

Als onbetwiste leider van de automobiemarkt zorgt Ford regelmatig voor verrassingen. De laatste is dat de Ford Motor Company of Holland in een jaargetijde waar de meeste zaken hun bedrijf normaal gaande houden zonder tot ingrijpende veranderingen over te gaan, een groote prijsverlaging voor haar gesloten modellen annonceert hetgeen wel voldoende bewijst, dat de Maatschappij in den tijd, die achter ons ligt, uitstekende zaken heeft gedaan en hare verwachtingen voor het komende seizoen en 1927 nog grooter zijn. Deze prijsverlaging is ingegaan op 13 September 1926.

Weer opnieuw dus zal dit populaire fabrikaat een grooten stoot geven om de automobiel nog meer bij een ieder en overal ingang te doen vinden en als zoodanig haar reputatie te handhaven, dat zij het is geweest, die motorisch transport heeft gepropageerd en verwezenlijkt.

Van het concours hippique te Valburg,
uitgeschreven door de Betuwsche Paardensport Vereeniging. —
Een interessante dressuurproef met een ongetoomd paard.

De nederlaag van Nurmi

Den 11en dezer hebben de drie snelste loopers der wereld, Nurmi, Dr. Peltzer en Edwin Wide elkaar te Berlijn ontmoet, met het resultaat, dat Nurmi, de tot nu toe ongeslagen Fin, door de beide anderen werd overtroffen! Een foto van den start. V.l.n.r.: Dr. Peltzer, die de 1500 meter won; Nurmi, Böcher en Wide, een Zweed, die Nurmi op 3218 meter sloeg.

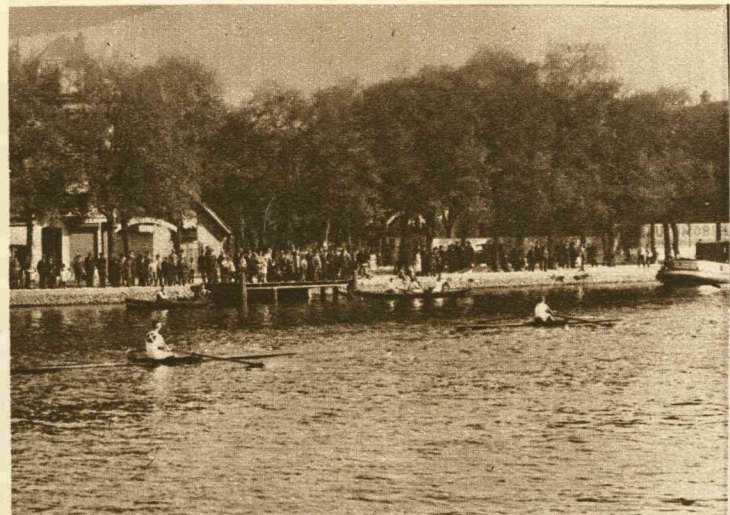
Ook een middel

Te Venetië (Italië) had de vorige week een roeiwedstrijd plaats waarbij zooveel gondels met toeschouwers op de af te leggen baan samenhoopten, dat de brandweer ze met een waterstraal moest verdrijven.

De zeilwedstrijd van „Frisia” te Grouw.

Een fraaie overzichtsfoto van de race der zeven meter klasse. Vooraan „De Meeuw” van den heer W. Geveke, een der snelste jachten, die ook nu weer den eersten prijs behaalde.

De roeiwedstrijden om den Holland-Beker,

op den Amstel te Amsterdam gehouden. Links: Het skiff-nummer, waarbij de strijd tusschen Botes en Buhl ging. Midden: Buhl (links) en Günther, welke laatste den Holland-Beker won. Rechts: de ploeg van „Die Leythe”, die op den Willem Hultzer-beker beslag wist te leggen.

ONZE DAMES=RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

De kunst van ontvangen.

De hoofdwaarde voor het gezellig verkeer is een „levende belangstelling” voor elkaar onderling.

Een partijtje kan goed geslaagd genoemd worden, als alle gasten van elkaar scheiden met het gevoel dat zij elkaar nader gekomen zijn; waar iedereen het gevoel heeft gekregen voor de anderen waarde te hebben gehad; waar een ieder zachter gestemd wordt door de goedheid der anderen; waar een ieder de overtuiging meeneemt dat „kennissen en vrienden” geen ijdele klank zijn, maar dat zij, die zich op dat oogenblik zoo innig samen verbonden gevoeld hebben, elkaar werkelijk nader moesten staan in ernstiger oogenblikken en voor een grootscher taak dan die, om een partijtje tot een bron van licht en warmte voor elkaar te maken.

Dat zulk een avond dat ook zijn kan zonder bijzondere arrangementen, is zeker. Maar dikwijls wordt een feestje het in hooge mate als gastheer en gastvrouw het een of ander bijzonders voorzetten. De gasten, die een menu verwachten dat zij al menigmaal doorgemaakt hebben, of een of ander amusement dat ook lang niet nieuw meer is, en daarom misschien vrij onverschillig naar het feestje toegingen, worden opgewekt en vroolijk als zij merken, dat gastheer en gastvrouw zich moeite hebben gegeven om eens iets anders te doen. Daardoor ontstaat er vanzelf bij de gasten een behoefte om ook het beste van zichzelf te geven.

Wat een heerlijk gezelschapsleven ontwikkelde zich onder de renaissance in Italië! Toen men in de tuinen der paleizen bij elkaar kwam om door een stil gedachtenwisselen of door een aangename vertellingsgave elkaar te onderhouden! Maar wat verhindert ons onze feestjes even inhouds-rijk te maken? Juist dit, dat wij niet weten wat een waarde er verborgen is in de hooge cultuur van de kunst van het gezellig verkeer!

In het gezelschaps-leven moet onvoorwaardelijk dit principe worden toegepast: „Neem van een ieder volgens zijn vermogen en geef een ieder wat hij behoort.”

Als gastheer en gastvrouw deze kunst verstaan, dan zal hun partijtje goed slagen en zullen de gasten van elkaar gaan zonder een gevoel van moeheid of verveling. Dan zal ook vanzelf niet voorkomen, wat we helaas maar al te dikwijls gezien hebben, dat nog wel een „eregast”, ingeval het een vreemde is, stil en vergeten in een hoekje zit, terwijl de andere gasten om hem heen spreken over onderwerpen die hem vreemd zijn.

En daar het toch het doel van het gezellig verkeer is, een deel van de warmte, die wij in het leven daarbuiten verloren hebben, te vergoeden, is het toch even belangrijk dat het gezellig verkeer zijn doel bereikt als dat onze kachels het doen?

In de tijden, toen het gezellig verkeer beoefend werd als een schoone kunst, waarbij een ieder streefde naar volmaaktheid, waarbij de boosheid minstens vleugels hebben moest om haar angel te kunnen gebruiken, was het gezelschaps-leven dikwijls beter dan de menschen, die het schiepen. Nu zal het wel omgekeerd zijn. De zenuwachtige menschen van den tegenwoordigen tijd zijn niet opgewassen tegen de inspanning van een gezellige bijeenkomst, de vrouwen evenmin als de mannen. Keizerin Elizabeth v. Oostenrijk heeft het in trefende woorden uitgesproken: „De vrouwen brengen meer te weeg als zij den man door haar eigen wesen gedachten ingeven, dan dat zij hem die direct toedienen.”

En misschien is de onverschilligheid van de mannen in den tegenwoordigen tijd in het gezelschapsleven tegenover de vrouw wel daaraan te wijten, dat de mannen die onbewuste ingevingen bij de vrouwen missen.

Hoe dikwijls brengen de tegenwoordige vrouwen — evenals de mannen — protesten, petitie's, partijbelangen op het tapijt in gezelschap en maken daardoor een feestje tot een vergadering, waarvan men juist uit moest rusten! Evenals de huismoeders in den ouden tijd het een eer vonden dat zij geen tijd hadden om te lezen, van de natuur te genieten of van andere geestelijke rijkdommen — om kasten en provisiekelders overvol te maken — vinden veel vrouwen uit den tegenwoordigen tijd het een eer zich allerlei geestelijke rijkdommen te ontzeggen om vereenigingen en inrichtingen te stichten. Maar evenmin als de vroegere huismoeders — die met haar tiene op een rijtje over de levensbehoeften zaten te praten — de mannen belang konden inboezemen, gelukt het een van deze vereenigingsdames een vermoeden man minder moe te maken. De man doet op dezelfde wijze te kort aan het eerste gebod voor het gezellig verkeer, namelijk: dat het

Najaarschoed van marineblauw satijn met korenblauw ripslint gegarneerd.

De nieuwe hooge bol. Zwart fluweelen model met veelkleurig ripslint gegarneerd.

de veerkracht herstellen zal door nieuwe indrukken, niet de krachten nog meer uitsloven door het onderwerp weer op te nemen, dat die juist verbruikte. De vreugde van zijn werk mag men een ander wel meedeelen, maar de lasten ervan moet men thuis laten. Het gezellig verkeer moet juist de voor den arbeid noodzakelijke eenzaamheid en eenzijdigheid opheffen, het gemoed gelegenheid geven zich in andere richtingen te bewegen en zodoende die rust te verkrijgen, die kracht geeft voor nieuwen arbeid. Een bijeenkomst, die haar doel bereikt, geeft allen iets van dat solidariteitsgevoel en dat bewustzijn van echte menschelijkheid, dat ontstaat, waar een ieder in een gemeenschap wordt opgenomen, waar niet het individuele, maar het eenzijdige onderdrukt moet worden om met het geheel te harmonieeren.

Zelfs zij, die in hun jeugd de bij het oudere geslacht de toen nog zoo sierlijke hoffelijkheid gering achten, die in haar complaisance, ja, ootmoedigheid niet meer dan een vorm was, moeten — als zij eens vergelijken — erkennen, dat wij met het omhulsel ook veel van het wezenlijke verloren; de waardige nederigheid, de stille bescheidenheid, die gewillig zichzelf achteraf hield om anderen een opwekkende vriendelijkheid te bewijzen.

De zorg voor het haar.

Ten einde den haargroei te bevorderen wrijf men de hoofdhuid in met een mengsel van een halven liter Franschen brandewijn en 20 gram kinine.

Zeer goed is ook een mengsel van wonderolie met Franschen brandewijn (een deel olie op vijf deelen brandewijn). Bij deze behandeling is echter een wekelijksche afwassing met warm zeepsop noodig.

Kamillenthee en ook zeepsop zijn goede middelen voor het haar om het haar te ontvetten.

Een weinig bekend en toch goed middel tegen vet haar is het oplossen van enkele stukjes kamfer in het laatste spoelwater bij het haar wasschen.

Kamfer is tevens een goed middel tegen roos.

In den Bloementuin.

De bloemenpracht van den nazomer is steeds overweldigend. Het hoogtepunt is welhaast voorbij. Maar nu komen de herfsttinten diep minder rijken bloei voor eenigen tijd vervangen en de tuin wordt, vooral wanneer de zon in den namiddag zoo eigenaardig alles kan belichten, in een sprookjestuin veranderd.

Het is nu de tijd van de heerlijkste kleurschakeeringen en de prachtigste lichteffecten. Het blauw van de blauwsparran met de oranjerode bessen der lijsterbessen, de mooie tinten van de goudgekleurde Dahlia's, Zonsongang, Insulinde of the King of the Autumn, het bruinrood der ranken van den fijnen wilde-wingerd, de Ampelopsis Veitchi, of de bladeren der Amerikaansche eiken, of een of anderen bloemheester, want ook onder deze zijn er verscheidene, die in het najaar verkleuren tot geel, bruin en rood, dit alles tezamen, dit groote kleurenspeel, maakt het verblijf in den tuin buitengewoon aantrekkelijk.

Maar wij moeten weer voor de toekomst zorgen. Een tuinman moet altijd vooruit zien, dagen, weken, maanden, zelfs jaren vooruit. Dat is de grootste zorg. Daarvan hangt alles af. En zoo is 't nu de tijd om bloembollen te bestellen. Bollen, die moeten dienen om van den winter in bloei te worden gebracht en daarom in potten worden geplant, maar ook bollen om in den tuin te worden geplant. Gewone goed verteerde blaarde met wat wit zand vermengd is een goed grondmengsel voor die bollen, welke moeten dienen voor de kamer. Vijf tulpen komen in een pot van 12 cM. middellijn. De groote Narcissen- en Hyacintebollen vullen dien pot met hun drieën, terwijl de kleine Crocussen wel met hun zevenen in zulk een pot kunnen. Wanneer ze opgepot zijn, zoo, dat de top van den bol juist onder den grond komt, dan worden de potten ondergegraven in een hoekje van den tuin, om daar den tijd af te wachten waarop ze in de warmte zullen worden gebracht om te gaan bloeien.

Ze kunnen nu wortels maken en tegelijkertijd een begin maken met den bovengroei. Het duurt ongeveer twee maanden eer die groei krachtig genoeg is om in de kas, kamer of serre verder te worden ontwikkeld. Daarom is een tijdig oppotten, vooral voor de vroege Tulpen, die dikwijls al met St. Nicolaas bloeien moeten, gewenscht.

Hyacinten op glazen. Voor den kleinen liefhebber zijn eenige glazen met Hyacinten in de vensterbank een leuke liefhebberij. Voor deze glascultuur kunnen alleen extra kwaliteit bollen gebruikt worden. Indien men dus bollen voor dit doel bestelt, moet men er bij zeggen, dat zij voor glazen bestemd zijn en niet mopperen wanneer de bollen wat duurder zijn dan de andere. De glazen worden met water, liefst met regenwater, gevuld tot aan de bovenwijdte, de schijf onder aan den bol moet juist reiken tot aan en niet tot in het water. De glazen blijven nu in een donkere kast, totdat zich wortels beginnen te vertoonen.

Zijn die 'n centimeter lang, dan gaan ze in de vensterbank voor het raam. Eén keer per week wordt het water ververscht. Later, wanneer de wortels langer zijn geworden, is dat ververschen minder gemakkelijk, maar indien men voorzichtig is, is het wel te doen. Men trekt de wortels niet uit het glas, doch houdt het overzij, zoodat het vuile water wegvloeit en vult daarna het glas weer met versch water.

De bollen voor den tuin kunnen nu nog niet worden geplant, maar wel worden besteld. Elke bollensoort heeft haar eigen waarde. De Crocus en de Narcis bijvoorbeeld vinden wij het mooiste, wanneer zij in menigte worden geplant, losweg in groepjes in gazon en open boschplekken.

„Het” costume op het oogenblik in Parijs als morgen-dracht op straat: een geruit rokje met een lakerschen of fluweelen „smoking”. Deze combinatie wordt in bruin-wit met bruine, in zwart-wit met zwarte en in donkerblauw-wit met donkerblauwe manchetten gedragen. Hierbij hoort een wit crepe de chine overhemdblouse met opstaanden boord en zwart strikdasje en een fleurig knoopgat!

Grijslakensche pelerine-mantel met petit gris gegarneerd en met metalen knopen bezet.

HET GOUD DER NEVELBERGEN

Een roman uit Canada door Emil Droonberg

Geautoriseerde vertaling door

J. P. WESSELINK-VAN ROSSUM

34)

„Omdat ik er zeker van ben, dat u daar gevaar dreigt.”

„Is het niet de taak van een man te strijden en zich in 't gevaar te begeven?” vroeg hij lachend.

„Ja, maar alleen dan, als de uitslag den strijd waard is,” antwoordde zij flink.

„Dat is hij in dit geval,” antwoordde hij op een manier, die over de beteekenis van zijn woorden geen twijfel liet.

Het meisje moest den zin der woorden ook begrepen hebben, want zij sloeg, als in plotselingen schrik, haar oogleden neer, omdat haar oogen al te lang in die van den jongen man gekken hadden. Eenzelfde beweegreden deed het haar klaarblijkelijk gewenscht voorkomen, het onderhoud een minder gevaarlijke wending te geven, want ze zei op een half spottenden toon:

„Een hoop goud! Rijkdom! Dat is den strijd niet waard.”

„En toch strijden de meeste menschen daar hun leven lang voor.”

„Ja, en dan hakken ze neer, wat hun in den weg staat, vernietigen honderden en duizenden levens, bedriegen en rooven, koopen staatslieden en wetgevers om, hitsen de volkeren tegen elkaar op. . . en wanneer ze hem dan bezitten, dien rijkdom. . . ? Vraag het eens aan Rockefeller, vraag het Carnegie en vraag het al die anderen, of hij hun niet meer gekost heeft, dan hij waard is. Het is bijna grappig om aan te zien, hoe ze ten laatste altijd weer beproeven, hem zoo gauw mogelijk kwijt te raken.”

„En dat gelukt hun nog niet eens altijd,” lachte Hellwig. „want ik herinner me, dat verscheidene kerken de toelagen van mr. Rockefeller afgeslagen hebben, omdat er aan dat geld een leelijk luchtje was. Maar zij hebben toch allen hun overvloed niet op die wijze verkregen.”

„Neen, er zullen ook wel uitzonderingen zijn, maar het resultaat voor hen zelf is toch overal hetzelfde. Het is mij altijd voorgekomen, alsof er een diepe zin in de sage van koning Midas ligt, die van de goden de gunst afsmeekte, dat alles, wat hij aanraakte, in goud zou veranderen. Zij vervloekten hem door zijn smeekbede te verhooren en hij moest hun al gauw weer smeeken hem van zijn vloek te bevrijden. . . Ik ben bang, dat u het goud zoudt kunnen vinden. . . en den vloek!”

„Het zal mij het geluk brengen,” antwoordde Hellwig met zachte stem.

„Heeft u vergeten, wat Iha/sa dien avond vertelde?” herinnerde Irene hem. „Ook de jonge Indiaan verlangde van Kitschi Manitu goud, om zich daarvoor het geluk te koopen. Hij was een dwaas, want hij wist niet, dat het hoogste in de wereld niet te koop is, doch ons geschonken wordt.”

„Dat is het, waarop ik hoop. En als ik wist, dat ik het zou krijgen bij mijn terugkeer. . . .”

„En als u niet zoudt terugkeeren?”

De vraag klonk aarzelend.

„Wensch je, dat ik terugkeer. . . Irene? Bij jou?” Hij ging staan, kwam een schrede op haar toe en greep haar hand, die zij hem gewillig liet.

„Ja,” zei zij zachtjes. „Maar ik zou nog liever willen, dat je bleef. Als ik een man was, dan zou ik er geloof ik de voorkeur aan geven, ergens op een stuk land te gaan zitten en met de kracht van mijn handen de natuur te dwingen, mij te geven, wat men voor zijn levensonderhoud noodig heeft.”

„Neen,” zei Hellwig. „Dat is een strijd, die weinig vooruitzichten biedt. Ik heb het gezien. Heel veel voorbeelden er van. De natuur is volstrekt niet vrijgevig en er zijn jaren van harden arbeid noodig onder de armzaligste omstandigheden, voor men ook maar een gering loon voor zijn arbeid trekt. Men stompt daaronder af, want de kring en de dingen waarvoor men in het leven belang stelt, worden steeds nauwer. Je zult ook zelf wel gezien hebben, hoevelen, — en dat zijn niet de slechtsten — hun land na jaren van onuitsprekelijke moeite en arbeid weer verlaten en den nutteloozen strijd opgeven.”

„Je vergeet de anderen, die het uitgehouden hebben en nu bemiddeld zijn,” antwoordde Irene.

„Er zijn hun dingen te hulp gekomen, waarvan een kolonist geen vermoeden heeft en die toch over zijn wel en wee beslissen. Misschien zal ik dit toch nog moeten doen, als wij het goud niet vinden en daarom wil ik het vooruitzicht mezelf maar niet al te veel tegenmaken.” De laatste woorden moesten schertsend klinken, zij hadden evenwel een veel te ernstige beteekenis voor den jongen man en het meisje om zulk een uitwerking te hebben. Hellwig keek nadenkend naar het Indianendorp. Hij kampte blijkbaar met een besluit. Het was inmiddels donker geworden. Daar boven gloeiden tusschen de huizen eenige vuren op. Tusschen het gras en de struiken zweefden nu eens oplichtend dan weer uitdoovend hier en daar en overal, phosphorgloeiende lichtkevers als duizenden dwaallichtjes.

Irene boog zich naar Rex toe en klopte op zijn harig vel.

De hond keek naar haar op.

„Breng hem mij terug!” fluisterde zij. „Hoor je? breng mij ten minste bericht van hem!”

En alsof de hond haar begrepen had, legde hij den linkerpoot op haar knie en keek haar met verstandige oogen aan.

Hellwig wendde zich weer tot haar. Hij had haar woorden gehoord, maar zijn besluit was genomen. Hij mocht nog niet spreken zooals hij wilde; haar niet binden; daar een mislukking van zijn onderneming niet onmogelijk was.

„Over een uur zal men daar ginds in het dorp in rust zijn. Dan zal Takini willen opbreken. Wij moeten dus

Hellwig kwam een schrede op haar toe en greep haar hand . . .

afscheid van elkander nemen. — Herinner je je, wat Iha/sa dien avond nog verder vertelde?”

En toen zij ook opstond en hem vragend aankeek, zei hij:

„De jonge Indiaan was gestorven, maar zijn ziel was niet naar Matschi/Manitu gegaan. Een meisje van zijn stam had hem gekust. En wien de liefde van een rein meisje toebehoort, over dien heeft de Booze geen macht. Mag ik onder dezelfde bescherming weggaan, Irene?”

Zij begreep hem.

„Ga, en de Hemel moge je beschutten,” zei ze met bevende stem.

Toen hij in haar oogen keek, zoo van nabij, dat de duisternis hem niet belette, daarin te lezen, wat er in haar ziel leefde — voor hem leefde — toen verbrak zijn gevoel toch het zoeven genomen besluit en haar in zijn armen drukkend, drukte hij een warmen kus op de lippen, die zij hem gewillig bood. Tegelijkertijd evenwel voelde hij het slanke meisjeslichaam aan zijn borst schudden van hevig snikken. Toen hij zich afwendde, om niet een half verstikt „good bye” naar het dorp terug te keeren en Rex niet goed wist, of hij met hem mee moest gaan, of bij haar blijven, die hij als zijn meesteres beschouwde, sloeg Irene, tot wie voor het eerst de groote openbaring van liefde en leed gekomen was, zacht weenende van heimelijken angst, de handen voor haar verbleekt gelaat.

XIX.

Het was al September geworden, toen de vrienden na een zwerftocht van drie weken door de onbekende woestenij daar in het Noorden halt hielden in een kaal met steenen bezaaid landschap.

Voor hen uit verhieven zich steil uit de vlakte in een mijlenlangen ketting een rij naakte rotsen, die een niet te overklommen muur vormden en zoo alle verder voortdringen onmogelijk maakten.

„Daar! Kijk eens!” riep Simpson, ademloos van opwinding op heeschen toon uit, terwijl hij met zijn uitgestrekte hand wees naar een zich hoog in de lucht verheffende rots, over wier rug in kalme gelijkmatigheid een waterval naar beneden stortte. Pas op een afstand van minstens zestig voet toonde een wolk van wit schuim de plaats aan, waar hij in een breed bassin werd opgevangen, dat bepaald na een arbeid van vele eeuwen door het naar beneden stortende water zelf was gegraven.

Tot aan dit bassin vormde het bovenste gedeelte der rots een loodrechten wand. Hier evenwel sprong zij plotseling naar voren en het opgevangen water liep als een stortbeek over den rand langs den nog altijd steilen rotswand naar beneden in de vlakte om zich hier als een snel stroomende beek, waar langs hier en daar een paar armzalige groepen van heesters groeiden, naar het Westen te wenden. Hellwig keek in de aangeduide richting. Op zijn ingezonken wangen, wier vaalgrijze kleur van honger en zware vermoeienissen getuigde, kwam een weinig kleur en de vermoeide oogen in hun diepe hollen verlevendigden zich onder een hevige ontroering.

Zij waren geen van beiden meer de mannen, die frisch en welgemoed, gestaald tegen alles wat komen mocht, drie weken geleden het Indianendorp hadden verlaten. Over de meeste bijzonderheden van de verdere reis was de stervende prospector in zijn verhaal met groote sprongen heengelopen. Hij had ze zich waarschijnlijk niet herinnerd, maar uit zijn verhaal kon men opmaken, dat alles bijna twee weken heel goed gegaan was. Van hun vervolgers hadden zij niets gemerkt. Wellicht had de list van het Indiaansche hoofd, die met alle bijzonderheden van de streek bekend was, een goeden uitslag gehad en de misdadigers geheel hun spoor bijster doen worden, of het was den uitgezonden Indianen gelukt hen te vinden en onschadelijk te maken. Daarna was hun een ongeval overkomen, dat ernstige gevolgen had.

Hun weg mondde uit in een kloof, waardoor een riviertje stroomde. Een tijdlang hadden zij langs een smalle oeverweg nog vooruit kunnen komen, toen hield dit pad evenwel plotseling op, terwijl tegelijkertijd de hooge loodrechte in het water neerkomende leestewanden bij elkaar kwamen en het riviertje zoo smal maakte, dat het zijn donker water met een onheilspellend donderend geluid, dat door de echo van de rotswanden nog tien keer versterkt was, er door heen joeg.

Op deze plek had de medicijnmeester Simpson in het bijzonder opmerkzaam gemaakt. Zij moesten door de kloof, met het schijnbaar rustige, doch in werkelijkheid onder grooten druk, zeer snel stroomende water, heenzwemmen, als zij niet dagenlang in de omliggende bergpassen naar een anderen weg wilden zoeken, waarbij zij het gevaar zouden loopen, hun richting totaal te verliezen. Het vereischte een ware vermetelheid dit waagstuk te ondernemen. Een tijdlang brachten de beide jonge mannen dan ook in ernstige beraadslaging door. Hierbij kwam het er alleen op neer hoe zij deze onderneming zouden aanpakken, want er restte hen verder geen anderen uitweg dan om te keeren en de hoop hun doel te bereiken, geheel op te geven. Daarover dachten zij evenwel niet. En ten slotte hadden toch reeds anderen voor hen dit waagstuk volvoerd, zoowel op den heen- als den terugweg. Het laatste was overigens minder moeilijk en gevaarlijk omdat hierbij het aan beide zijden opgestuwde water kon benut worden en de leestewanden van de kloof door het water niet zoo volmaakt glad geslepen waren, dat ze hier en daar niet een steunpunt aanboden voor de tastende hand van een zwemmer.

De moeilijkheid bestond nu hoofdzakelijk hierin, dat men de paarden door de kloof moest brengen. Dat dit niet kon gebeuren met den last op hun rug, of ook maar slechts gewaagd kon worden, was duidelijk. De mannen gingen daarop een eind weegs terug en brachten het overige van den dag door om uit de enkele boomgroepen het materiaal voor een vlot bij elkaar te zoeken, dat hun uitrusting zou kunnen dragen. Zij zelf wilden er naast zwemmen en het midden in den stroom houden, terwijl zij de paarden eenvoudig in het water zouden drijven, waar het dan aan hen zelf overgelaten moest blijven, zich zoo goed mogelijk verder te helpen.

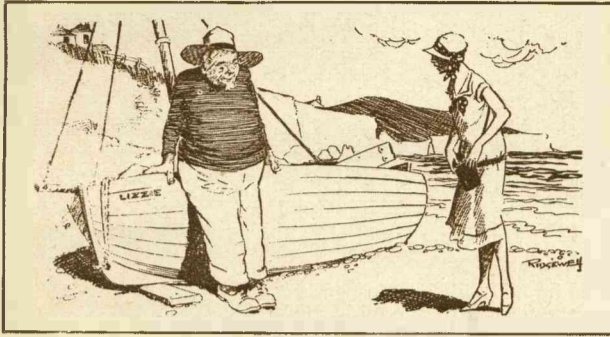
Den volgenden morgen in alle vroegte, nadat zij nog eens niet zonder bezorgdheid alle mogelijkheden van hun onderneming hadden overwogen, gingen zij tot de uitvoering over.

Deze bleek nog veel moeilijker, dan zij gedacht hadden.

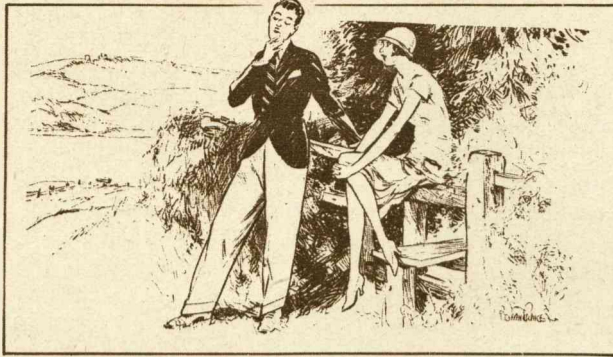
(Wordt vervolgd).

H. PANDER & ZONEN
DEN HAAG · AMSTERDAM · ROTTERDAM

**ONZE MAGAZIJNEN DEN HAAG, AMSTERDAM,
ZIJN WEDEROM ZATERDAGS GEOPEND
TOT 6 UUR**

Bekoorlijk badgastje: „Ik ga morgen weg, mijnheer Visch. Mag ik misschien een foto'tje van U nemen?“
Mijnheer Visch: „Het kan mij natuurlijk niet schelen, juffie, maar ik weet niet wat mijn vrouw ervan zal zeggen!“

Zij: „O, Dick, je bent zoo goed, zoo edelmoedig, zoo geestig, zoo in alle opzichten de meerdere van alle mannen die ik ken. Ik moet wel van je houden! — Kun je in mij ook niet iets bewonderen?“
Hij: „Ik weet 't niet, lieve! Je hebt echter wel in ieder geval een goed oordeel!“

Goedgelovig, pas getrouwd vrouwtje (den grooten visch ziend): „O, nu heeft vast iemand anders dien visch gevangen dien mijn George niet aan den kant kon brengen verleden week Zaterdag!“

Drogist: „Iets om motten te doden, mijnheer? Hebt U al eens kamferballetjes geprobeerd?“
Klant: „Ja, maar daar heb ik niets aan! Ik kan die kleine diertjes er niet mee raken.“

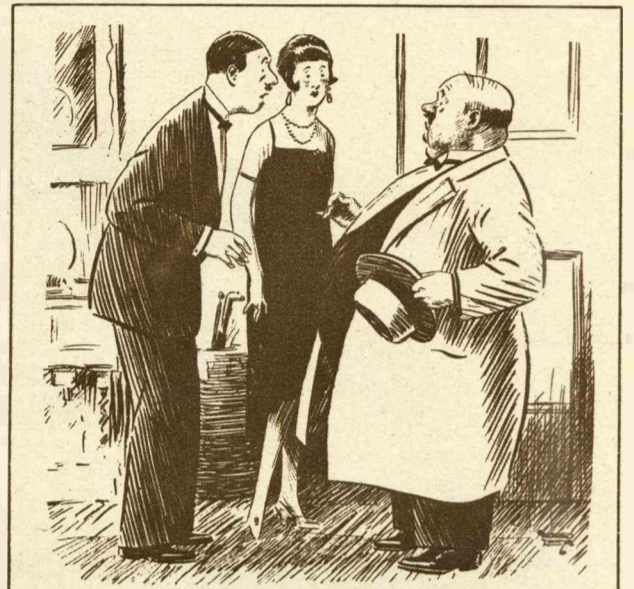
DIT JURKJE WILDE IK WEGDOEN

Als een jurkje erg verschoten is, al is het overigens nog geheel gaaf, kan het toch niet meer gedragen worden.

Welk een geluk, dat Twink te krijgen is, om zulke jurkjes weer de oude frissche kleur te geven, of zelfs een geheel nieuwe, welke U maar wilt.

Twink is overal verkrijgbaar in 24 prachtige kleuren, waaronder de meest moderne. De Lever's Zeep Mij, Vlaardingen

Twink

Gastheer: „Wanneer wilt U ons weer eens het genoegen doen bij ons te komen eten?“
Gast (nog hongerig): „Nu, als u het goed vindt!“

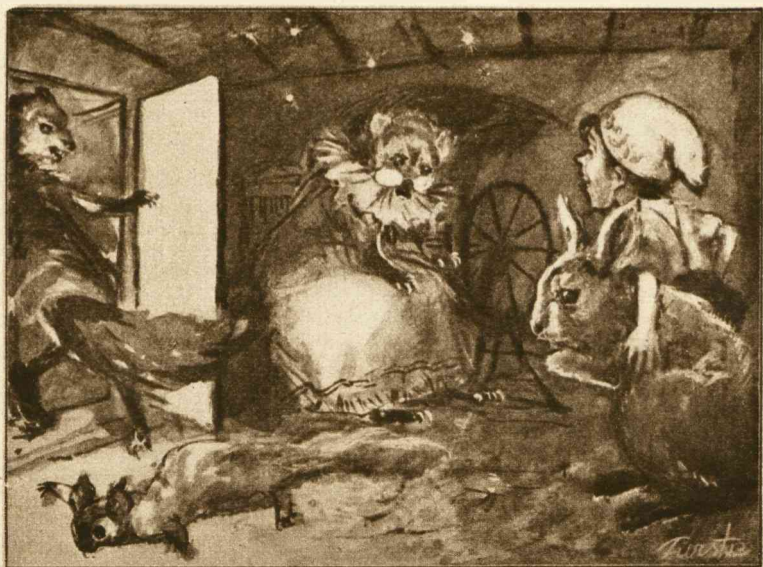
VOOR DE JEUGD

LANGOOR'S NIEUWE MAMA.
(ZWEEDSCH SPROOKJE).
II. (Slot.)

ET Langoor in hun midden gingen zij naar de woning van de nieuwe mama. De kleine bleef echter steeds angstig en telkens keek hij heimelijk naar haar scherpe tanden. Hij had veel liever naar zijn goede eerste moeder teruggekeerd.

Intusschen waren zij aan hun doel gekomen. De woning lag half onder de aarde en de deur was verscholen achter frambozenstruiken. Toen zij binnentraden bevonden zij zich eerst in een donkere gang; mevrouw Wezel deed opnieuw een deur open en nu traden ze een prachtige zaal binnen in de hoeken waarvan fakkels brandden. De zaal werd verder verlicht door ontelbare gloeiworpjes die als ampelplanten van de zoldering afhingen. De vloer was in plaats van met tapijten, met kostbaar bontwerk bedekt. Boven de deur hing 'n rattenschedel en twee over elkander gekruiste ratenpooten. De tafel stond op vogelklauwen en een kast van gebleekte fijne beenderen. Onder den schoorsteenbrandde een vuur, en daarop kookten eekhoornstaarten, die zoo heerlijk rooken, dat mevrouw Wezel met de tong smakte. Voor het vuur zat de oude grootmoeder met gebogen rug te spinnen. Zij knikte den dwerg toe. Langoortje drong zich dicht tegen zijn begeleider aan en fluisterde angstig: „Breng mij weer terug! Breng mij weer terug!“

„Is dat nu mijn dank, omdat ik je kind weer teruggebracht heb?“ vroeg de dwerg.

Onderwijl had mevrouw Wezel haar kanten kraag afgedaan en ging zij bij het vuur haar pooten warmen.

„Nu kun je wel heengaan!“ zei ze een beetje uit de hoogte tegen den dwerg.

„Is dat nu mijn dank, omdat ik je kind weer teruggebracht heb,“ antwoordde de dwerg geraakt. „Ik dank je wel voor de goede ontvangst. De zoetepap smaakte uitstekend.“ Daarop liep hij boos naar de deur.

Mevrouw Wezel schrok erg. Zij wist, dat het ongeluk aanbrengt, als men een dwerg boos maakt. „Die domme papeter,“ dacht zij geërgerd. Zij riep den dwerg terug.

„Wacht een oogenblik, dan zal ik u uw pap geven! Grootmoeder, ga even naar de keuken en haal den pappot hier.“

„Wat zeg je?“ vroeg de oude en hield de hand aan het oor.

„Je moet de pap uit de keuken halen,“ riep haar dochter boos. Zij kreeg echter geen ander antwoord en daarop liep ze zelf de deur uit naar de keuken.

Zoodra zij de kamer verlaten had, nam grootmoeder den bril van haar neus en begon hard te lachen: „Nu moet zij zelf het werk doen, ha, ha, ha!“

„U schijnt heelemaal niet doof te zijn,“ zei de dwerg verwonderd.

„Soms ben ik doof en soms niet,“ antwoordde de oude en lachte listig.

„Dat hangt van de omstandigheden af. Nu ben ik doof, omdat zij mij vanmorgen 'n beschimmelden rattenkop als ontbijt gegeven heeft. En als zij mij straks niet 'n flink stuk van dien hazebout daar geeft, dan ben ik morgen den geheelen dag doof.“

En hiermee keek zij met zulke begeerige blikken naar den kleinen Langoor, dat deze een schreeuw gaf van angst. „Waarom schreeuw je zoo?“ riep zij het haasje toe. „Wees maar blij, dat je bij zoo'n voornamen familie opgegeten wordt. Kijk, hier op die stoelen hangen al je broers en zusters. Morgen wordt jouw pels er bijgehangen.“

Die booze oude had gelijk. Daar hingen werkelijk hazevellen, elf stuks. De kleine ooren hingen zoo bedroefd naar beneden, alsof zij wisten dat zij zich nimmer meer in het woud spitsen zouden. Het haasje sidderde over het gansche lijf. „Ik wil hier niet hangen,“ huilde het.

„Dat zul je ook niet,“ zei de dwerg geruststellend, want nu bemerkte hij dat hij belogen was. Daarop nam hij Langoor beet en ging door de gang naar de buitendeur. De oude schudde van het lachen, want de deur was gesloten en mevrouw Wezel had den sleutel er voor alle zekerheid uitgenomen. Dat maakte den dwerg woedend. Dachten zij dat hij zoo dom was, dan zouden ze zich vergissen.

„Blijf hier stil staan,“ zei hij tot de kleine haas, „en als ik de deur open, spring je gauw naar buiten.“

Daarop ging hij naar de keukendeur, nam heimelijk een hazenvelen hing dit over den arm: „Kom gauw, 't kind is niet goed geworden!“

... en sloegen zich op de knie van pret.

De bedriegster kwam snel de keuken uit, vol vrees, dat zij haar heerlijken hazebout verliezen zou. De dwerg hield het vel zóó, dat zij niets zag, dan de slap neerhangende ooren. „Hij moet snel in de versche lucht, dan komt hij wel weer bij,“ zei de dwerg en vrouw Wezel haastte zich de deur te openen, zonder dat zij het haasje opmerkte. Deze sprong naar buiten, terwijl de ander zich over het hazevel heenboog. De dwerg sloeg vlug de deur toe, juist op het oogenblik dat haar staart er tusschen zat. Vrouw Wezel zat nu gevangen en schreeuwde van woede en pijn zoo hard, dat het door het gansche bosch klonk.

Niemand was natuurlijk meer verheugd dan de dwerg en het haasje. Zij bleven voor het leelijke roofdier staan en sloegen zich op de knie van pret. Toen ijlden ze weg, naar moeder Haas, die zich de oogen al roodgemaakt had. De redding werd gevierd bij heerlijke haverpap.

Vrouw Wezel zat intusschen vastgeklemd en kon nadenken, dat het toch niet zoo gemakkelijk is een dwerg te bedriegen. Misschien zit ze er heden nog. OOM TOM.